

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Poznaniu - orzekając poraz pierwszy w sprawie - wyrokiem z dnia 3 grudnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt III K 353/08 uznał:

1. oskarżonych **M. G. (1) i M. G. (2)** za winnych popełnienia przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k., art. 271§1 i 3 k.k., art. 270§1 k.k., art. 273 k.k. i art. 299§1, 5 i 6 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. oraz art. 33§2 k.k. wymierzył im kary po 2 lata i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie po 200 stawek dziennych w wysokości po 100 zł każda, na podstawie art. 45§1 k.k. orzekł wobec każdego z oskarżonych przepadek ½ części równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa, tj. w kwocie po 2.468.428,03 zł i na podstawie art. 41§2 k.k. orzekł wobec każdego z oskarżonych środek karny zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z handlem paliwami na okres 4 lat;

2. oskarżonych **M. G. (1) i M. G. (2)** za winnych popełnienia przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. oraz art. 33§2 k.k. wymierzył im kary po 2 lata pozbawienia wolności i grzywny w liczbie po 180 stawek dziennych w wysokości po 100 zł każda z nich, na podstawie art. 45§1 k.k. orzekł wobec każdego z oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa przepadek po 1/3 części równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa, tj. w kwocie po 691.441,94 zł i na podstawie art. 41§2 k.k. orzekł wobec każdego z oskarżonych środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z handlem paliwami na okres 3 lat;

3. oskarżonych **M. G. (1) i M. G. (2)** za winnych popełnienia przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k., art. 271§1 i 3 k.k., art. 270§1 k.k., art. 299§1, 5 i 6 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. oraz art. 33§2 k.k. wymierzył im kary po 1 roku i 2 miesiące pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie po 100 stawek dziennych w wysokości po 100 zł każda z nich, na podstawie art. 45§1 k.k. orzekł wobec każdego z oskarżonych przepadek ½ części równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa, tj. w kwocie po 117.269,40 zł i na podstawie art. 41§2 k.k. orzekł wobec każdego z oskarżonych środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z handlem paliwami na okres 1 roku;

4. oskarżonych **M. G. (1) i M. G. (2)** za winnych popełnienia przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k., art. 271§1 i 3 k.k., art. 270§1 k.k., art. 299§1, 5 i 6 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. oraz art. 33§2 k.k. wymierzył im kary po 3 lata i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie po 280 stawek dziennych w wysokości po 100 zł każda z nich, na podstawie art. 45§1 k.k. orzekł wobec każdego z oskarżonych przepadek ½ części równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa, tj. w kwocie po 6.445.351,23 zł i na podstawie art. 41§2 k.k. orzekł wobec każdego z oskarżonych środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z handlem paliwami na okres 4 lat;

5. oskarżonych **M. G. (1) i M. G. (2)** za winnych popełnienia przestępstwa z art. 286§1 k.k. w z. z art. 294§1 k.k., art. 273 k.k., art. 299§1, 5 i 6 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. oraz art. 33§2 k.k. wymierzył im kary po 2 lata pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie po 180 stawek dziennych w wysokości po 100 zł każda z nich, na podstawie art. 45§1 k.k. orzekł wobec każdego z oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa przepadek części równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa, tj. w kwocie po 342.294,45 zł oraz na podstawie art. 41§2 k.k. orzekł wobec każdego z oskarżonych środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z handlem paliwami na okresy 3 lat;

6. oskarżonych **M. G. (1) i M. G. (2)** za winnych popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 56§1 k.k.s. w zb. z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 54§1 k.k.s. w zw. z art. 20§2 k.k.s. w zb. z art. 61§1 k.k.s. w zb. z art. 60§1 k.k.s. w zb. z art. 62§2 k.k.s. w zw. z art. 7§1 k.k.s. w zw. z art. 6§2 k.k.s. w zw. z art. 37§1 pkt 3 k.k.s. i za przestępstwo to na podstawie art. 56§1 k.k.s. w zw. z art. 7§2 k.k.s. oraz art. 38§2 pkt 1 k.k.s. wymierzył im kary po 2 lata pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie po 250 stawek dziennych w wysokości po 100 zł każda z nich;

7. oskarżonych **M. G. (1) i M. G. (2)** za winnych popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 56§1 k.k.s. w zb. z art. 20§2 k.k.s. w zw. z art. 54§1 k.k.s. w zw. z art. 62§2 k.k.s. w zw. z art. 7§1 k.k.s. w zw. z art. 6§2 k.k.s. w zw. z art. 37§1 pkt 3 k.k.s. i za przestępstwo to na podstawie art. 19§1 k.k. w zw. z art. 20§2 k.k.s. w zw. z art. 56§1 k.k.s. w zw. z art. 7§2 k.k.s. oraz art. 38§2 pkt 1 k.k.s. wymierzył im kary po 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie po 150 stawek dziennych w wysokości po 100 zł każda z nich;

8. oskarżonego **M. G. (1)** za winnego popełnienia przestępstwa z art. 18§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i art. 18§1 k.k. w zw. z art. 271§1 i 3 k.k. w zw. z art. 270§1 k.k. oraz art. 18§1 k.k. w zw. z art. 299§1, 5 i 6 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. oraz art. 33§2 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 200 stawek dziennych w wysokości po 100 zł każda z nich, na podstawie art. 45§1 k.k. orzekł na rzecz Skarbu Państwa przepadek 1/2 części równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa, tj. w kwocie 746.554,17 zł oraz na podstawie art. 41§2 k.k. orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z handlem paliwami na okres 3 lat;

9. oskarżonego **M. G. (1)** za winnego popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 56§1 k.k.s. w zb. z art. 20§2 k.k.s. w zw. z art. 54§1 k.k.s. w zw. z art. 7§1 k.k.s. w zw. z art. 6§2 k.k.s. w zw. z art. 37§1 pkt 3 k.k.s. i za przestępstwo to na podstawie art. 19§1 k.k. w zw. z art. 20§2 k.k.s. w zw. z art. 56§1 k.k.s. w zw. z art. 7§2 k.k.s. oraz art. 38§2 pkt 1 k.k.s. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 100 stawek dziennych w wysokości po 100 zł każda;

10. oskarżonego **B. B. (1)** za winnego popełnienia przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k., art. 271§1 i 3 k.k., art. 18§1 k.k. w zw. z art. 271§1 i 3 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. oraz art. 33§2 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 180 stawek dziennych w wysokości po 100 zł każda z nich, na podstawie art. 45§1 k.k. orzekł na rzecz Skarbu Państwa przepadek 1/3 równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa, tj. w kwocie 691.441,94 zł oraz na podstawie art. 41§2 k.k. orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z handlem paliwami na okres 3 lat;

11. oskarżonego **B. B. (1)** za winnego popełnienia przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k., art. 271§1 i 3 k.k., art. 18§1 k.k. w zw. z art. 271§1 i 3 k.k. w zw. z art. 273 k.k., art. 299§1, 5 i 6 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. oraz art. 33§2 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 200 stawek dziennych w wysokości po 100 zł każda z nich, na podstawie art. 45§1 k.k. orzekł na rzecz Skarbu Państwa przepadek części równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa, tj. w kwocie 2.218.511,59 zł oraz na podstawie art. 41§2 k.k. orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z handlem paliwami na okres 3 lat;

12. oskarżonego **B. B. (1)** za winnego popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 56§1 k.k.s. w zb. z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 54§1 k.k.s. w zw. z art. 20§2 k.k.s. w zb. z art. 54§1 k.k.s. w zb. z art. 61§1 k.k.s. w zb. z art. 60§1 k.k.s. w zb. z art. 62§2 k.k.s. w zw. z art. 7§1 k.k.s. w zw. z art. 6§2 k.k.s. w zw. z art. 37§1 pkt 3 k.k.s. i za przestępstwo to na podstawie art. 56§1 k.k.s. w zw. z art. 7§2 k.k.s. oraz art. 38§2 pkt 1 k.k.s. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 150 stawek dziennych w wysokości po 100 zł każda z nich;

13. oskarżoną **Z. G.** za winną popełnienia przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k., art. 271§1 i 3 k.k. w zw. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 273 k.k. oraz art. 299§1, 5 i 6 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

i za przestępstwo to na podstawie art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. oraz art. 33§2 k.k. wymierzył jej karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 150 stawek dziennych w wysokości po 60 zł każda z nich, na podstawie art. 45§1 k.k. orzekł na rzecz Skarbu Państwa przepadek 1/2 części równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa, tj. w kwocie 746.554,17 zł oraz na podstawie art. 41§2 k.k. orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z handlem paliwami na okres 2 lat;

14. oskarżoną **Z. G.** za winną popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 56§1 k.k.s. oraz art. 18§3 k.k. w zw. z art. 54§1 k.k.s. w zb. z art. 20§2 k.k.s. w zw. z art. 61§1 k.k.s. w zw. z art. 7§1 k.k.s. w zw. z art. 6§2 k.k.s. w zw. z art. 37§1 pkt 3 k.k.s. i za przestępstwo to na podstawie art. 56§1 k.k.s. w zw. z art. 7§2 k.k.s. oraz art. 38§2 pkt 1 k.k.s. wymierzył jej karę 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 70 stawek dziennych w wysokości po 60 zł każda z nich;

a nadto, na podstawie art. 85 k.k., art. 86§1 i 2 k.k., art. 90§2 k.k. oraz art. 39§1 i 2 k.k.s. połączył orzeczone wobec poszczególnych oskarżonych kary pozbawienia wolności, grzywny i środki karne w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z handlem paliwami i wymierzył oskarżonym:

a) **M. G. (1)** karę łączną 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, grzywnę łączną w liczbie 320 stawek dziennych w wysokości po 100 zł każda z nich oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z handlem paliwami na okres 6 lat,

b) **M. G. (2)** karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, grzywnę łączną w liczbie 300 stawek dziennych w wysokości po 100 zł każda z nich oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z handlem paliwami na okres 5 lat,

c) **B. B. (1)** karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, grzywnę łączną w liczbie 220 stawek dziennych w wysokości po 100 zł każda z nich oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z handlem paliwami na okres 3 lata,

d) **Z. G.** karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym wykonanie tej kary na podstawie art. 69§1 i 2 k.k. oraz art. 70§2 k.k. warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby, oddając oskarżoną na podstawie art. 73§2 k.k. pod dozór kuratora oraz grzywnę łączną w liczbie 150 stawek dziennych w wysokości po 60 zł każda z nich,

na poczet zaś orzeczonych kar, zaliczył oskarżonym okresy rzeczywistego pozbawienia ich wolności w niniejszej sprawie oraz orzekł o kosztach procesu.

(vide: k. 10855-10963)

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, po rozpoznaniu apelacji wywiedzionej od wskazanego wyroku przez obrońców oskarżonych, wyrokiem z dnia 22 grudnia 2014 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 137/14,

I. uchylił zaskarżony wyrok w części skazującej oskarżonego **B. B. (1)** w punkcie 11. oraz w części dotyczącej orzeczonych na podstawie art. 45§1 k.k. wobec oskarżonych **M. G. (1)**, **M. G. (2)**, **B. B. (1)** i **Z. G.** w punktach 1 b, 2 b, 3 b, 4 b, 5 b, 8 b, 10 b, 11 b oraz 13 b środków karnych i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Poznaniu do ponownego rozpoznania;

II. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uchylił orzeczone w punkcie 19 c wobec oskarżonego **B. B. (1)** kary łączne i środek karny,

- obniżył wysokość stawki dziennej kar grzywny orzeczonych wobec oskarżonego **B. B. (1)** w punktach 10 i 12 do 35 złotych,

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 39§1 i 2 k.k.s. połączy orzeczone wobec tego oskarżonego kary pozbawienia wolności i kary grzywny i wymierzył mu kary łączne 2 lat pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 200 stawek dziennych w wysokości po 35 złotych każda z nich,

- z opisu czynu przypisanego oskarżonej **Z. G.** w punkcie 14 wyeliminował stwierdzenie „oraz nierzetelnie prowadziła księgi rachunkowe i rejestry zakupu i sprzedaży prowadzone dla celów towarów i usług za 2003 r.” oraz z podstawy kwalifikacji prawnej tego przestępstwa skarbowego wyeliminował przepisy art. 61§1 k.k.s. i art. 37§1 pkt 3 k.k.s. a z podstawy prawnej wymierzonej kary za ten czyn wyeliminował przepis art. 38§2 pkt 1 k.k.s.,

- wyeliminował z podstawy kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonej **Z. G.** w punkcie 13 przepis art. 273 k.k.,

- wyeliminował z podstaw kwalifikacji prawnej przestępstw skarbowych przypisanych oskarżonym **M. G. (1) i M. G. (2)** w punktach 6 i 7, oskarżonemu **M. G. (1)** w punkcie 9 i oskarżonemu **B. B. (1)** w punkcie 12 przepis art. 37§1 pkt 3 k.k.s., zaś z podstaw wymiaru kar za te przestępstwa skarbowe wyeliminował przepis art. 38§2 pkt 1 k.k.s.,

- obniżył wysokość stawki dziennej kar grzywny orzeczonych wobec oskarżonych **M. G. (1) i M. G. (2)** w punktach 1, 2, 5, 6, 7 i 9 do 30 złotych,

- uchylił orzeczenia o karach łącznych i środka karnym wymierzonych oskarżonym **M. G. (1) i M. G. (2)** w punktach 19 a i b,

- przyjął, iż czyny przypisane oskarżonemu **M. G. (1)** w punktach 3, 4 i 8 zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91§1 k.k. i za ciąg ten na podstawie art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. oraz art. 33§1-3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 300 stawek dziennych w wysokości po 30 złotych każda oraz na podstawie art. 41§2 k.k. orzekł wobec tego oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z handlem paliwami na okres 4 lat,

- przyjął, iż czyny przypisane oskarżonemu **M. G. (2)** w punktach 3 i 4 zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91§1 k.k. i za ciąg ten na podstawie art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. oraz art. 33§1-3 k.k. wymierzył mu kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 280 stawek dziennych w wysokości po 30 złotych każda oraz na podstawie art. 41§2 k.k. orzekł wobec tego oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z handlem paliwami na okres 3 lat,

- na podstawie art. 85 k.k., art. 86§1 i 2 k.k., art. 90§2 k.k., art. 91§2 k.k. oraz art. 39§1 i 2 k.k.s. połączył orzeczone wobec oskarżonych **M. G. (1) i M. G. (2)** kary pozbawienia wolności, grzywny oraz środki karne zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z handlem paliwami i orzekł wobec oskarżonego **M. G. (1)** kary łączne 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 300 stawek dziennych w wysokości po 30 złotych każda z nich oraz środek karny zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z handlem paliwami na okres 4 lat oraz orzekł wobec oskarżonego **M. G. (2)** kary łączne 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 280 stawek dziennych w wysokości po 30 złotych każda z nich oraz środek karny zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z handlem paliwami na okres 3 lat,

- obniżył wysokość stawki dziennej kar grzywny i kary łącznej grzywny orzeczonych wobec oskarżonej **Z. G.** w punktach 13, 14 i 19 d do 30 złotych;

III. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, rozpoznając sprawę w zakresie w jakim została przekazana do ponownego rozpoznania, wyrokiem z dnia 22 marca 2016 r., sygn. akt III K 7/15:

1. z uwagi na prawomocność od 22 grudnia 2014r. wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z 3 grudnia 2013 r., sygn. akt III K 353/08, po rozpoznaniu apelacji obrońców oskarżonych przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu na mocy wyroku z 22 grudnia 2014r., sygn. akt II AKa 137/14, i uznania oskarżonych:

a) **M. G. (1) i M. G. (2)** za winnych przestępstwa z art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k., art.271§1 i 3 k.k., art.270§1 k.k., art.273 k.k. i art.299§1, §5 i §6 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.65§1 k.k., popełnionego w sposób opisany w wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z 3 grudnia 2013r., sygn. akt III K 353/08 w pkt. **I.** ze zmianą wskazaną w pkt. 1), na podstawie art. 45 § 1 k.k. **orzekł wobec oskarżonych solidarnie przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa w kwocie 159.286 zł,**

b) **M. G. (1) i M. G. (2)** za winnych przestępstwa z art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k. i art.273 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.65§1 k.k., popełnionego w sposób opisany w wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z 3 grudnia 2013 r., sygn. akt III K 353/08, w pkt. **II.** ze zmianą wskazaną w pkt. 2), na podstawie art. 45 § 1 k.k. **orzekł wobec oskarżonych solidarnie na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa w kwocie 65.018,30 zł,**

c) **M. G. (1) i M. G. (2)** za winnych przestępstwa z art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k., art.271§1 i 3 k.k., art.270§1 k.k., art.299§1, §5 i §6 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.65§1 k.k., popełnionego w sposób opisany w wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z 3 grudnia 2013 r., sygn. akt III K 353/08, w pkt. **III.** ze zmianą wskazaną w pkt. 3), na podstawie art. 45 § 1 k.k. **orzekł wobec oskarżonych solidarnie przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa w kwocie 7.950 zł,**

d) **M. G. (1) i M. G. (2)** za winnych przestępstwa z art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k., art.271§1 i 3 k.k., art.270§1 k.k., art.299§1, §5 i §6 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.65§1 k.k., popełnionego w sposób opisany w wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z 3 grudnia 2013 r., sygn. akt III K 353/08, w pkt. **IV.** ze zmianą wskazaną w pkt. 4), na podstawie art. 45 § 1 k.k. **orzekł wobec każdego z oskarżonych przepadek ½ części równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa tj. w kwocie po 6.445.351,23 złotych,**

e) **M. G. (1) i M. G. (2)** uznanych za winnych przestępstwa z art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k., art.273 k.k., art.299§1, §5 i §6 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. w zw. z art.12 k.k., popełnionego w sposób opisany w wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z 3 grudnia 2013 r., sygn. akt III K 353/08 w pkt. **V.** ze zmianą wskazaną w pkt. 5), na podstawie art. 45 § 1 k.k. **orzekł wobec każdego z oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa przepadek części równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa tj. w kwocie po 342.294,45 złotych,**

f) **M. G. (1)** za winnego przestępstwa z art.18§1 k.k. w zw. z art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k. i art.18§1 k.k. w zw. z art.271§1 i 3 k.k. w zw. z art.270§1 k.k. oraz art.18§1 k.k. w zw. z art.299§1, §5 oraz § 6 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.65§1 k.k., popełnionego w sposób opisany w wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z 3 grudnia 2013 r., sygn. akt III K 353/08, w pkt. **VIII.**, ze zmianą wskazaną w pkt. 8), na podstawie art. 45 § 1 k.k. **orzekł na rzecz Skarbu Państwa przepadek ½ części równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa tj. w kwocie 746.554,17 złotych,**

g) **B. B. (1)** za winnego przestępstwa z art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k., art.271§1 i 3 k.k., art.18§1 k.k. w zw. z art.271§1 i 3 k.k. w zw. z art.273 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.65§1 k.k., popełnionego w sposób opisany w wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z 3 grudnia 2013 r., sygn. akt III K 353/08, w pkt. **X.** ze zmianą wskazaną w pkt. 10), na podstawie art. 45 § 1 k.k. **orzekł na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa w kwocie 24.000 złotych,**

h) **Z. G.** uznaną za winną przestępstwa z art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k., art.271§1 i 3 k.k. w zw. z art.270§1 k.k. oraz art.299§1, §5 oraz § 6 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.65§1 k.k., popełnionego w sposób opisany w wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z 3 grudnia 2013r., sygn. akt III K 353/08, w pkt. **XIII.** ze zmianą

wskazaną w pkt. 13), **orzekł na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa w kwocie 14.000 zł;**

2. oskarżonego **B. B. (1)** uznał za winnego tego, że w okresie co najmniej od 30.07.2004 r. do 31.12.2004 r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w B., P., G. i w innych miejscowościach, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, według przyjętego i zaakceptowanego podziału ról i zadań przy realizacji poszczególnych przestępnych przedsięwzięć, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu, działając wspólnie i w porozumieniu z M. G. (1), M. G. (2), i innymi osobami, wykorzystując przy tym działalność gospodarczą prowadzoną w ramach firm, a to:

- (...) Sp. z o.o. (...)-(...) B. ul. (...) pok. (...) (NIP (...))
- (...) sp. j. Z. M. (...)-(...) W. ul. (...) (NIP (...))
- PHU (...) (...)-(...) C. ul. (...) (NIP (...))
- (...) Z. S. (...)-(...) O. ul. (...) (NIP (...))
- (...) W. P. (...)-(...) Ś. (...) (NIP (...))
- (...) C. D. W. (1) (...)-(...) Ś. (...) (NIP (...))
- Gospodarstwo (...) (...)-(...) D. (...) (NIP (...))
- (...) S. G. (...)W. ul. (...) S. (NIP (...))
- PPHU (...) (...)-(...) P. ul. (...) NIP (...) REGON (...)
- (...) sp. z o.o. z siedzibą w B., ul. (...) (...) B.
- (...) ap. z o.o. z siedzibą w P.
- (...) (...)-(...) G. ul. (...) nip (...),
- Przedsiębiorstwo Usługowo Handlowe (...) (...)-(...) C. ul. (...) NIP (...),
- (...) M. J. W. D.(...) C., ul. (...) NIP (...)
- (...) Z. K. (1) (...)-(...) P. ul. (...), (NIP (...))
- (...) (...) (...)-(...) S. ul. (...) NIP (...)
- (...) (...)-(...) P. ul. (...) NIP (...)
- PPHU (...) (...)-(...) P. ul. (...) NIP (...)
- (...) s. c. A. W. D. W. (2) (...)-(...) M. (...) NIP (...)
- (...) A. W. (...)-(...) R. (...) NIP(...)
- Usługi (...) (...)-(...) O. ul. (...) NIP (...)
- D. W. (2) (...)-(...) C. R. ul. (...) NIP (...)
- (...) s.c. M. A. C. (...)-(...) K. Ul. (...) NIP (...)

ukierunkowaną na przestępne przejęcie świadczeń publicznoprawnych w postaci podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego z tytułu produkcji i obrotu paliwami płynnymi, podczas której wystawiano bądź

poświadczano nieprawdę w szeregu dokumentach mających znaczenie prawne, stwierdzających nierzeczywisty stan faktyczny, deklaracjach podatkowych oraz fakturach VAT wskazujących, że od naliczonej ceny za sprzedawany towar uiszczony został należny podatek akcyzowy i podatek od towarów i usług, podczas gdy w rzeczywistości takie świadczenia podatkowe nie były odprowadzane, a w oparciu o uzyskane faktury fikcyjnego zakupu oleju napędowego, sprzedawano innym podmiotom na terenie całego kraju olej napędowy, pochodzący z odbarwienia oleju opałowego bądź pochodzący z wymieszania różnych produktów ropopochodnych, od którego nie odprowadzono należności publiczno-prawnych, dokonywano fikcyjnych przelewów bankowych, skutkiem czego wprowadzono w błąd pracowników właściwych miejscowo urzędów skarbowych, co do okoliczności będących podstawą naliczenia świadczeń publiczno-prawnych, doprowadzając w konsekwencji do podstępnego przejścia należnej Skarbowi Państwa kwoty 979.009,74 zł należności publiczno-prawnych, w tym 630.107,67 zł z tytułu podatku akcyzowego od produkcji i sprzedaży paliw ciekłych oraz 348.902,07 zł z tytułu podatku VAT, powodując tym samym szkodę uznaną ustawowo za mienie wielkiej wartości w majątku Skarbu Państwa reprezentowanym przez właściwy urząd skarbowy, przy czym B. B. (1) jako prezes zarządu (...) sp. z o.o. wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w celu upozorowania obrotu gospodarczego polegającego na handlu produktami ropopochodnymi i zatajenia rzeczywistego rozmiaru i charakteru prowadzonej działalności:

- uzyskał wpis do Krajowego Rejestru Sądowego spółki (...) w dniu 21.07.2004 r. i dokonał jego zarejestrowania w Trzecim Urzędzie Skarbowym w B. jako podatnik podatku od towarów i usług w dniu 23 lipca 2004 r.
- poświadczyl nieprawdę w dokumentach mających znaczenie prawne, stwierdzających nierzeczywisty stan faktyczny co do istnienia zdarzeń prawnych - obrotu olejem napędowym pomiędzy (...) a innymi podmiotami, w ten sposób, że wystawiał fikcyjne dokumenty :

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 30.07.2004 r. 18.500 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,40 zł za litr za kwotę 44.400,00 zł netto i 54.168,00 brutto

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) Z. K. z dnia 30.07.2004 r. 44.500 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,38 zł za litr za kwotę 105.910,00 zł netto i 129.210,20 brutto

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) Z. K. z dnia 6.08.2004 r. 10.000 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,47 zł za litr za kwotę 24.700,00 zł netto i 30.134,00 brutto

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 7.08.2004 r. 6.700 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,49 zł za litr za kwotę 16.883,00 zł netto i 20.353,26 brutto

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 21.08.2004 r. 3.000 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,58 zł za litr za kwotę 7.740,00 zł netto i 9.442,80 brutto

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...). M. z dnia 24.08.2004 r. 3.120 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,50 zł za litr za kwotę 7.800,00 zł netto i 9.516,00 brutto

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 15.08.2004 r. 6.120 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,59 zł za litr za kwotę 15.850,80 zł netto i 19.337,98 brutto

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 31.08.2004 r. 7.500 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,45 zł za litr za kwotę 18.375,00 zł netto i 22.417,50 brutto

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 31.08.2004 r. 7.500 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,30 zł za litr za kwotę 17.250,00 zł netto i 21.045,00 brutto

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) Z. K. z dnia 31.08.2004 r. 10.000 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,42 zł za litr za kwotę 24.200,00 zł netto i 29.634,00 brutto

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) Z. K. z dnia 31.08.2004 r. 9.500 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,40 zł za litr za kwotę 22.800,00 zł netto i 27.816,00 brutto
- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) Z. K. z dnia 31.08.2004 r. 10.000 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,42 zł za litr za kwotę 24.200,00 zł netto i 29.524,00 brutto
- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 8.09.2004 r. 6.000 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,44 zł za litr za kwotę 14.640,00 zł netto i 17.860,80 brutto
- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) Z. K. z dnia 8.09.2004 r. 4.500 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,44 zł za litr za kwotę 10.980,00 zł netto i 13.395,60 brutto
- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) Z. K. z dnia 8.09.2004 r. 3.400 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,44 zł za litr za kwotę 8.296,00 zł netto i 10.121,12 brutto
- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) Z. K. z dnia 15.09.2004 r. 3.500 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,50 zł za litr za kwotę 8.750,00 zł netto i 10.675,00 brutto
- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) Z. K. z dnia 15.09.2004 r. 3.500 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,50 zł za litr za kwotę 8.750,00 zł netto i 10.675,00 brutto
- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) Z. K. z dnia 15.09.2004 r. 1.400 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,50 zł za litr za kwotę 3.500,00 zł netto i 4.270,00 brutto
- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) Z. K. z dnia 20.09.2004 r. 1.200 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,50 zł za litr za kwotę 3.000,00 zł netto i 3.660,00 brutto
- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 22.09.2004 r. 15.000 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,55 zł za litr za kwotę 38.250,00 zł netto i 46.665,00 brutto
- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 22.09.2004 r. 3.000 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,50 zł za litr za kwotę 7.500,00 zł netto i 9.150,00 brutto
- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 22.09.2004 r. 10.000 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,50 zł za litr za kwotę 7.500,00 zł netto i 9.150,00 brutto
- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) Z. K. z dnia 22.09.2004 r. 3.000 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,50 zł za litr za kwotę 7.500,00 zł netto i 9.150,00 brutto
- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) Z. K. z dnia 22.09.2004 r. 3.000 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,50 zł za litr za kwotę 7.500,00 zł netto i 9.150,00 brutto
- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 8.10.2004r. 1.980 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,64 zł za litr za kwotę 5.227,20 zł netto i 6.377,18 brutto
- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 8.10.2004r. 1.780 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,64 zł za litr za kwotę 4.699,20 zł netto i 5.733,02 brutto
- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 11.10.2004 r. 2.980 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,66 zł za litr za kwotę 7.926,80 zł netto i 9.670,70 brutto
- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 12.10.2004 r. 1.713 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,66 zł za litr za kwotę 4.556,58 zł netto i 5.559,03 brutto

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 12.10.2004 r. 1.000 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,67 zł za litr za kwotę 2.670,00 zł netto i 3.257,40 brutto

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 12.10.2004 r. 2.230 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,70 zł za litr za kwotę 6.021,00 zł netto i 7.345,62 brutto

2,50 zł za litr za kwotę 7.500,00 zł netto i 9.150,00 brutto

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 12.10.2004 r. 1.000 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,70 zł za litr za kwotę 2.700,00 zł netto i 3.294,00 brutto

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 28.10.2004 r. 10.000 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,62 zł za litr za kwotę 26.200,00 zł netto i 31.964,00 brutto

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 28.10.2004 r. 11.000 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,64 zł za litr za kwotę 29.040,00 zł netto i 35.428,80 brutto

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 28.10.2004 r. 9.000 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,64 zł za litr za kwotę 23.760,00 zł netto i 28.987,20 brutto

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 28.10.2004 r. 10.600 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,62 zł za litr za kwotę 27.772,00 zł netto i 33.881,84 brutto

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 28.10.2004 r. 15.000 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,64 zł za litr za kwotę 39.600,00 zł netto i 48.312,00 brutto

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 28.10.2004 r. 30.000 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,69 zł za litr za kwotę 80.700,00 zł netto i 98.454,00 brutto

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) Z. K. z dnia 28.10.2004 r. 24.000 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,64 zł za litr za kwotę 63.360,00 zł netto i 77.299,20 brutto

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 29.10.2004 r. 30.000 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,68 zł za litr za kwotę 80.400,00 zł netto i 98.088,00 brutto

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 31.10.2004 r. 10.000 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,64 zł za litr za kwotę 26.400,00 zł netto i 32.208,00 brutto

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 5.11.2004 r. 30.000 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,60 zł za litr za kwotę 78.000,00 zł netto i 95.160,00 brutto

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 5.11.2004 r. 20.000 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,58 zł za litr za kwotę 51.600,00 zł netto i 62.952,00 brutto

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) Z. K. z dnia 6.11.2004 r. 10.000 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,58 zł za litr za kwotę 25.800,00 zł netto i 31.476,00 brutto

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 9.11.2004 r. 35.000 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,52 zł za litr za kwotę 88.200,00 zł netto i 107.604,00 brutto

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 11.11.2004 r. 10.000 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,52 zł za litr za kwotę 25.200,00 zł netto i 30.744,00 brutto

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 16.11.2004 r. 35.000 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,52 zł za litr za kwotę 88.200,00 zł netto i 107.604,00 brutto

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) Z. K. z dnia 18.11.2004 r. 30.000 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,66 zł za litr za kwotę 79.800,00 zł netto i 97.356,00 brutto

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 21.11.2004 r. 30.000 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,56 zł za litr za kwotę 76.800,00 zł netto i 93.696,00 brutto

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 26.11.2004 r. 15.000 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,64 zł za litr za kwotę 39.600,00 zł netto i 48.312,00 brutto

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 28.11.2004 r. 15.000 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,64 zł za litr za kwotę 39.600,00 zł netto i 48.312,00 brutto

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 3.12.2004 r. 20.000 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,62 zł za litr za kwotę 52.400,00 zł netto i 63.928,00 brutto

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 8.12.2004 r. 10.000 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,45 zł za litr za kwotę 24.500,00 zł netto i 29.890,00 brutto R

- fakturę VAT nr (...) sprzedaży przez (...) podmiotowi (...) z dnia 10.12.2004 r. 12.000 litrów oleju napędowego w cenie netto 2,46 zł za litr za kwotę 29.520,00 zł netto i 36.014,40 brutto

gdy faktycznie transakcje takie nie miały miejsca i gdzie B. B. (1) poświadczal nieprawdę w dokumentach mających znaczenie prawne wystawiając dowody wydania tego towaru, dowody wpłaty należności za ten towar co do faktu iż firma (...) zbywa tym podmiotom ten towar i że od naliczonej ceny za sprzedawany towar uiszczony został należny podatek akcyzowy, podczas gdy w rzeczywistości takie świadczenie podatkowe nie było odprowadzane a takie transakcje nie miały miejsca, za co B. B. (1) otrzymywał osobiście od tych nabywców bądź za pośrednictwem M. G. (1), M. G. (2), T. F. i S. M. wynagrodzenie pieniężne,

które to faktury zostały następnie zarejestrowane przez firmę (...) w rejestrze zakupów VAT za miesiące lipiec-grudzień 2004 r. i sprzedaży VAT a następnie uwzględnione w poświadczających nieprawdę deklaracjach miesięcznych VAT-7 złożonych w Trzecim Urzędzie Skarbowym w B. za miesiące sierpień 2004 -grudzień 2004 wystawionych na zlecenie B. B. (1) oraz styczeń – sierpień 2005 r. wystawionych i podpisanych przez B. B. (1) oraz gdzie ten opłacił fikcyjne należności VAT z tytułu wartości dodanej jako nadwyżki podatku należnego nad naliczonym,

czym poświadczyl nieprawdę w tych dokumentach co do kosztów zakupów i po stronie przychodów i obrotów oraz podatku naliczonego i należnego w rozumieniu ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług i ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym uzyskanych ze sprzedaży w związku z zarachowaniem stwierdzających nierzeczywisty stan faktyczny faktur VAT a wystawiane przez siebie stwierdzające nieprawdę faktury i towarzyszące im dokumenty WZ i KP przekazywał wskazanym wyżej nabywcom bądź M. G. (1), M. G. (2), T. F. i S. M. którzy działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, posługując się tymi stwierdzającymi nieprawdę dokumentami jako autentycznymi zbywali wskazanym wyżej osobom fizycznym i prawnym jako olej napędowy paliwo niewiadomego pochodzenia od którego nie odprowadzono żadnych należności publiczno-prawnych,

skutkiem czego wprowadził w błąd pracowników właściwego miejscowo Trzeciego Urzędu Skarbowego w B. co do okoliczności będących podstawą naliczenia świadczeń publiczno-prawnych, a w tym co do prawa do obniżenia kwoty podatku należnego z tytułu akcyzy i VAT o kwoty podatku naliczonego przy nabyciu towarów i usług których faktycznie nie uiszcila i co do faktu prowadzenia przez siebie działalności w zakresie obrotu paliwami, oraz ostatecznych nabywców paliwa co do wartości, rodzaju i jakości paliwa oraz faktu uiszczenia tych należności publiczno-prawnych co do zbywanego towaru doprowadzając ich w konsekwencji do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez

zapłatę w kwocie uiszczonej z tytułu zakupu paliwa należności publicznoprawnych w postaci podatku akcyzowego i podatku VAT, w sytuacji gdy na tych nabywcach ciążył obowiązek zapłaty tych należności wobec dokonania obrotu tym towarem, wobec niezapłacenia ich przez faktycznych zbywców, które tym samym były podstępnie przejmowane, powodując tym samym szkodę w majątku Skarbu Państwa reprezentowanym przez właściwy urząd skarbowy,

tj. przestępstwa z art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k., art.271§1 i §3 k.k., art.18§1 k.k. w zw. z art.271§1 i §3 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.65§1 k.k. i za to :

a) na podstawie art.294§1 k.k. w zw. z art.11§3 k.k. w zw. z art.65§1 k.k. oraz art.33§2 k.k. wymierzył mu karę **2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 200 stawek dziennych, na podstawie art.33§3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych,**

b) na podstawie art.41§2 k.k. orzekł środek karny **zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z handlem paliwami na okres 3 lat,**

3. oskarżonego **B. B. (1)** uznał za winnego tego, że w okresie co najmniej od 30.07.2004 r. do 31.05.2006 r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w B., P., G. i w innych miejscowościach, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, według przyjętego i zaakceptowanego podziału ról i zadań przy realizacji poszczególnych przestępnych przedsięwzięć, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu, działając wspólnie i w porozumieniu z M. G. (1), M. G. (2), i innymi osobami, wykorzystując przy tym działalność gospodarczą prowadzoną w ramach firmy (...) Sp. z o.o. (...)- (...) B. ul. (...) pok.(...) (NIP (...))

legalizował pochodzenie oleju napędowego pozyskiwanego z niewiadomego źródła, co umożliwiałoby przestępne przejęcie przez inne osoby łącznie kwoty 2 243.594,00 zł należnej Skarbowi Państwa z tytułu podatków akcyzowego oraz od towarów i usług, z czego pochodzące z przestępstwa środki płatnicze zostały wprowadzone do majątku firmy (...), a następnie przekazywane nieustalonym osobom, co udaremniło lub znacznie utrudniło stwierdzenie przestępnego ich pochodzenia i miejsca umieszczenia, poprzez przyjmowanie ich na rachunki bankowe firmy (...) w Banku (...) oraz (...) Bank (...) jako płatność za fikcyjnie sprzedany olej napędowy przez firmę (...) podmiotom, i tak :

w dniu 12.08.2004 r. 22.600,00 zł od (...), w dniu 13.08.2004 r. 11.600,00 zł od (...), w dniu 13.08.2004 r. 24.000,00 zł od (...), w dniu 16.08.2004 r. 11.000,00 zł od (...), w dniu 18.08.2004 r. 12.000,00 zł od (...), w dniu 19.08.2004 r. 7.800,00 zł od (...), w dniu 19.08.2004 r. 42.300,00 zł od (...), w dniu 20.08.2004 r. 9.800,00 zł od (...), w dniu 23.08.2004 r. 43.000,00 zł od (...), w dniu 24.04.2004 r. 21.000,00 zł od (...), w dniu 24.08.2004 r. 62.790,00 zł od (...), w dniu 25.08.2004 r. 9.270,00 zł od (...), w dniu 27.08.2004 r. 20.200,00 zł od (...), w dniu 30.08.2004 r. 9.700,00 zł od (...), w dniu 31.08.2004 r. 13.700,00 zł od (...), w dniu 31.08.2004 r. 8.268,13 zł od (...), w dniu 1.09.2004 r. 21.000,00 zł od (...), w dniu 1.09.2004 r. 2.400,00 zł od (...), w dniu 6.09.2004 r. 54.200,00 zł od (...), w dniu 9.09.2004 r. 11.400,00 zł od (...), w dniu 10.09.2004 r. 18.500,00 zł od (...), w dniu 14.09.2004 r. 5.100,00 zł od (...), w dniu 14.09.2004 r. 18.800,00 zł od (...), w dniu 15.09.2004 r. 17.200,00 zł od (...), w dniu 16.09.2004 r. 21.800,00 zł od (...), w dniu 17.09.2004 r. 9.000,00 zł od W. Ż., w dniu 17.09.2004 r. 11.500,00 zł od (...), w dniu 20.09.2004 r. 27.600,00 zł od (...), w dniu 20.09.2004 r. 15.201,60 zł od (...), w dniu 20.09.2004 r. 9.400,00 zł od (...), w dniu 21.09.2004 r. 19.000,00 zł od (...), w dniu 22.09.2004 r. 18.000,00 zł od (...), w dniu 22.09.2004 r. 7.800,00 zł od W. Ż., w dniu 22.09.2004 r. 15.800,00 zł od (...), w dniu 24.09.2004 r. 40.000,00 zł od (...), w dniu 24.09.2004 r. 49.000,00 zł od (...), w dniu 27.09.2004 r. 6.000,00 zł, w dniu 28.09.2004 r. 5.700,00 zł od (...), w dniu 28.09.2004 r. 11.000,00 zł od (...), w dniu 28.09.2004 r. 21.000,00 zł od (...), w dniu 29.09.2004 r. 15.700,00 zł od (...), w dniu 30.09.2004 r. 22.600,00 zł od (...), w dniu 1.10.2004 r. 4.000,00 zł od (...), w dniu 1.10.2004 r. 2.700,00 zł od (...), w dniu 4.10.2004 r. 5.000,00 zł od (...), w dniu 4.10.2004 r. 11.300,00 zł od (...), w dniu 5.10.2004 r. 11.700,00 zł od (...), w dniu 5.10.2004 r. 5.000,00 zł od (...), w dniu 6.10.2004 r. 22.200,00 zł od (...), w dniu 6.10.2004 r. 11.763,00 zł od (...), w dniu 7.10.2004 r. 8.000,00 zł od W. Ż., w dniu 8.10.2004 r. 17.700,00 zł od (...), w dniu 11.10.2004 r. 2.500,00 zł od (...), w dniu 11.10.2004 r. 32.000,00 zł od (...), w dniu 12.10.2004 r. 15.800,00 zł od (...), w dniu 13.10.2004 r. 5.200,00 zł od (...), w dniu 13.10.2004 r. 26.500,00 zł od (...), w dniu 14.10.2004 r. 10.000,00 zł od (...), w dniu 15.10.2004 r. 10.649,00 zł od (...), w dniu 15.10.2004 r. 2.550,00 zł od (...), w dniu 18.10.2004 r. 34.740,04 zł od (...),

w dniu 18.10.2004 r. 4.700,00 zł od (...), w dniu 18.10.2004 r. 18.400,00 zł od (...), w dniu 19.10.2004 r. 51.700,00 zł od (...), w dniu 19.10.2004 r. 4.000,00 zł od (...), w dniu 20.10.2004 r. 20.000,00 zł od (...), w dniu 21.10.2004 r. 9.850,00 zł od (...), w dniu 21.10.2004 r. 33.684,00 zł od (...), w dniu 21.10.2004 r. 34.100,00 zł od (...), w dniu 22.10.2004 r. 16.400,00 zł od (...), w dniu 25.10.2004 r. 13.100,00 zł od (...), w dniu 26.10.2004 r. 31.100,00 zł od (...), w dniu 27.10.2004 r. 10.000,00 zł od (...), w dniu 28.10.2004 r. 20.000,00 zł od (...), w dniu 28.10.2004 r. 13.900,00 zł od (...), w dniu 28.10.2004 r. 23.400,00 zł od (...), w dniu 28.10.2004 r. 10.700,00 zł od (...), w dniu 2.11.2004 r. 6.600,00 zł od (...), w dniu 3.11.2004 r. 25.700,00 zł od (...), w dniu 4.11.2004 r. 20.000,00 zł od (...), w dniu 5.11.2004 r. 20.000,00 zł od (...), w dniu 5.11.2004 r. 14.100,00 zł od (...), w dniu 8.11.2004 r. 40.300,00 zł od (...), w dniu 9.11.2004 r. 20.000,00 zł od (...), w dniu 9.11.2004 r. 10.500,00 zł od (...), w dniu 10.11.2004 r. 24.000,00 zł od (...), w dniu 12.11.2004 r. 14.500,00 zł od (...), w dniu 12.11.2004 r. 28.500,00 zł od (...), w dniu 15.11.2004 r. 20.000,00 zł od (...), w dniu 15.11.2004 r. 19.700,00 zł od (...), w dniu 17.11.2004 r. 40.000,00 zł od (...), w dniu 17.11.2004 r. 35.600,00 zł od (...), w dniu 17.11.2004 r. 10.300,00 zł od (...), w dniu 19.11.2004 r. 35.400,00 zł od (...), w dniu 22.11.2004 r. 19.500,00 zł od (...), w dniu 23.11.2004 r. 8.370,00 zł od (...), w dniu 24.11.2004 r. 7.800,00 zł od (...), w dniu 25.11.2004 r. 18.098,11 zł od (...), w dniu 25.11.2004 r. 9.000,00 zł od (...), w dniu 25.11.2004 r. 24.000,00 zł od (...), w dniu 25.11.2004 r. 19.000,00 zł od (...), w dniu 25.11.2004 r. 5.861,84 zł od (...), w dniu 29.11.2004 r. 9.650,00 zł od (...), w dniu 30.11.2004 r. 25.000,00 zł od (...), w dniu 1.12.2004 r. 8.000,00 zł od (...), w dniu 1.12.2004 r. 7.423,46 zł od (...), w dniu 1.12.2004 r. 10.900,00 zł od (...), w dniu 1.12.2004 r. 5.000,00 od (...), w dniu 2.12.2004 r. 18.400,00 zł od (...), w dniu 2.12.2004 r. 10.800,00 zł od (...), w dniu 3.12.2004 r. 20.000,00 zł od (...), w dniu 3.12.2004 r. 7.800,00 zł od (...), w dniu 6.12.2004 r. 10.000,00 zł od (...), w dniu 6.12.2004 r. 9.200,00 zł od (...), w dniu 7.12.2004 r. 15.000,00 zł od (...), w dniu 8.12.2004 r. 18.100,00 zł od (...), w dniu 9.12.2004 r. 23.992,00 zł od (...), w dniu 10.12.2004 r. 9.000,00 zł od (...), w dniu 13.12.2004 r. 15.800,00 zł od (...), w dniu 14.12.2004 r. 12.500,00 zł od (...), w dniu 15.12.2004 r. 5.100,00 zł od (...), w dniu 15.12.2004 r. 27.700,00 zł od (...), w dniu 17.12.2004 r. 10.000,00 zł od (...), w dniu 17.12.2004 r. 18.500,00 zł od (...), w dniu 20.12.2004 r. 21.600,00 zł od (...), w dniu 21.12.2004 r. 7.265,00 zł od (...), w dniu 22.12.2004 r. 9.700,00 zł od (...), w dniu 23.12.2004 r. 14.228,68 zł od (...), w dniu 24.12.2004 r. 24.293,00 zł od (...), w dniu 24.12.2004 r. 10.000,00 zł od (...), w dniu 28.12.2004 r. 30.000,00 zł od (...), w dniu 30.12.2004 r. 13.800,00 zł od (...), w dniu 31.12.2004 r. 3.300,00 zł od (...), w dniu 3.01.2005 r. 9.300,00 zł od (...), w dniu 3.01.2005 r. 20.000,00 zł od (...), w dniu 4.01.2005 r. 20.000,00 zł od (...), w dniu 4.01.2005 r. 10.000,00 zł od (...), w dniu 5.01.2005 r. 12.200,00 zł od (...), w dniu 6.01.2005 r. 10.000,00 zł od (...), w dniu 6.01.2005 r. 7.288,00 zł od (...), w dniu 10.01.2005 r. 15.800,00 zł od (...), w dniu 12.01.2005 r. 15.000,00 zł od (...), w dniu 12.01.2005 r. 26.000,00 zł od (...), w dniu 13.01.2005 r. 12.174,40 zł od (...), w dniu 14.01.2005 r. 10.000,00 zł od (...), w dniu 14.01.2005 r. 20.000,00 zł od (...), w dniu 17.01.2005 r. 14.700,00 zł od (...), w dniu 19.01.2005 r. 29.403,40 zł od (...), w dniu 19.01.2005 r. 21.984,00 zł od (...), w dniu 20.01.2005 r. 10.000,00 zł od (...), w dniu 21.01.2005 r. 18.000,00 zł od (...), w dniu 24.01.2005 r. 10.000,00 zł od (...), w dniu 24.01.2005 r. 5.900,16 zł od (...), w dniu 25.01.2005 r. 7.600,00 zł od (...), w dniu 25.01.2005 r. 10.000,00 zł od (...), w dniu 25.01.2005 r. 44.835,00 zł od (...), w dniu 25.01.2005 r. 13.900,00 zł od (...), w dniu 26.01.2005 r. 13.626,00 zł od (...), w dniu 31.01.2005 r. 18.00,00 zł od (...), w dniu 1.02.2005 r. 3.400,00 zł od (...), w dniu 1.02.2005 r. 3.400,00 zł od (...), w dniu 1.02.2005 r. 11.900,00 zł od (...), w dniu 2.02.2005 r. 20.000,00 zł od (...), w dniu 3.02.2005 r. 7.100,00 zł od (...), w dniu 3.02.2005 r. 10.600,00 zł od (...), w dniu 4.02.2005 r. 4.000,00 zł od (...), w dniu 8.02.2005 r. 18.361,84 zł od (...), w dniu 8.02.2005 r. 5.000,00 zł od (...), w dniu 10.02.2005 r. 26.000,00 zł od (...), w dniu 11.02.2005 r. 12.016,00 zł od (...), w dniu 14.02.2005 r. 43.400,00 zł od (...), w dniu 15.02.2005 r. 17.800,00 zł od (...), w dniu 16.02.2005 r. 4.640,00 zł od (...), w dniu 16.02.2005 r. 1.000,00 zł od W. Ż., w dniu 18.02.2005 r. 14.200,00 zł od (...), w dniu 22.02.2005 r. 10.000,00 zł od (...), w dniu 23.02.2005 r. 5.908,95 zł od (...), w dniu 28.02.2005 r. 10.914,56 zł od (...), w dniu 2.03.2005 r. 15.100,00 zł od (...), w dniu 4.03.2005 r. 3.396,00 zł od (...), w dniu 7.03.2005 r. 20.000,00 zł od (...), w dniu 7.03.2005 r. 18.026,00 zł od (...), w dniu 8.03.2005 r. 35.100,00 zł od (...), w dniu 9.03.2005 r. 30.000,00 zł od (...), w dniu 9.03.2005 r. 11.267,31 zł od (...), w dniu 10.03.2005 r. 29.328,00 zł od (...), w dniu 11.03.2005 r. 9.700,00 zł od (...), w dniu 14.03.2005 r. 13.000,00 zł od (...), w dniu 14.03.2005 r. 10.000,00 zł od (...), w dniu 15.03.2005 r. 7.366,87 zł od (...), w dniu 15.02.2005 r. 6.400,00 zł od (...), w dniu 16.03.2005 r. 20.000,00 zł od (...), w dniu 16.03.2005 r. 10.000,00 zł od (...), w dniu 17.03.2005 r. 2.771,88 zł od (...), w dniu 23.03.2005 r. 35.500,00 zł od (...), w dniu 23.03.2005 r. 4.642,00 zł od (...), w dniu 29.03.2005 r. 33.000,00 zł od (...), w dniu 30.03.2005 r. 6.157,12 zł od (...), w dniu 31.03.2005 r. 40.000,00 zł od (...), w dniu 31.03.2005 r. 28.256,17 zł od (...), w dniu

4.04.2005 r. 14.200,00 zł od (...), w dniu 4.04.2005 r. 13.887,20 zł od (...), w dniu 5.04.2005 r. 20.800,00 zł od (...), w dniu 6.04.2005 r. 3.800,00 zł od (...), w dniu 6.04.2005 r. 3.400,00 zł od (...), w dniu 7.04.2005 r. 15.200,00 zł od (...), w dniu 11.04.2005 r. 13.500,00 zł od (...), w dniu 12.04.2005 r. 18.217,00 zł od (...), w dniu 13.12.2005 r. 20.000,00 zł od (...), w dniu 14.04.2005 r. 7.200,00 zł od (...), w dniu 18.04.2005 r. 9.300,00 zł od (...), w dniu 19.04.2005 r. 3.800,00 zł od (...), w dniu 20.04.2005 r. 19.000,00 zł od (...), w dniu 21.04.2005 r. 4.100,00 zł od (...), w dniu 22.04.2005 r. 12.600,00 zł od (...), w dniu 25.04.2005 r. 1.836,00 zł od (...), w dniu 25.04.2005 r. 5.900,00 zł od (...), w dniu 26.04.2005 r. 7.600,00 zł od (...), w dniu 27.04.2005 r. 45.000,00 zł od (...), w dniu 29.04.2005 r. 25.000,00 zł od (...), w dniu 4.05.2005 r. 6.572,96 zł od (...), w dniu 5.05.2005 r. 26.900,00 zł od (...), w dniu 6.05.2005 r. 2.568,00 zł od (...), w dniu 9.05.2005 r. 20.000,00 zł od (...), w dniu 10.05.2005 r. 20.000,00 zł od (...), w dniu 11.05.2005 r. 3.200,00 zł od (...), w dniu 12.05.2005 r. 10.000,00 zł od (...), w dniu 13.05.2005 r. 10.900,00 zł od (...), w dniu 16.05.2005 r. 11.300,00 zł od (...), w dniu 30.06.2005 r. 2.476,60 zł od (...), w dniu 5.07.2005 r. 2.880,00 zł od (...), w dniu 15.07.2005 r. 1.440,00 zł od (...), w dniu 28.07.2005 r. 1.150,00 zł od (...), w dniu 24.08.2005 r. 2.000,00 zł od (...), w dniu 31.08.2005 r. 2.230,00 zł od (...), w dniu 1.09.2005 r. 106.872,00 od B. Ł., w dniu 2.09.2005 r. 4.500,00 zł od (...), w dniu 19.09.2005 r. 2.450,00 zł od (...), w dniu 27.09.2005 r. 1.150,00 zł od (...), w dniu 3.10.2005 r. 2.050,00 zł, w dniu 12.10.2005 r. 1.200,00 zł, w dniu 20.10.2005 r. 2.500,00 zł, w dniu 27.10.2005 r. 3.050,00 zł od (...), w dniu 15.11.2005 r. 2.150,00 zł od (...), w dniu 16.11.2005 r. 2.050,00 zł, w dniu 22.11.2005 r. 2.500,00 zł od (...), w dniu 23.11.2005 r. 850,00 zł od (...), w dniu 29.11.2005 r. 3.000,00 zł od (...), w dniu 29.11.2005 r. 3.000,00 zł od (...), w dniu 1.12.2005 r. 500,00 zł od (...), w dniu 1.12.2005 r. 1.400,00 zł od (...), w dniu 19.12.2005 r. 2.200,00 zł od (...), w dniu 21.12.2005 r. 3.000,00 zł od (...), w dniu 23.12.2005 r. 1.000,00 zł od (...), w dniu 30.12.2005 r. 1.000,00 zł od (...), w dniu 4.01.2006 r. 1.500,00 zł od (...), w dniu 16.01.2006 r. 1.000,00 zł od (...), w dniu 24.01.2006 r. 1.000,00 zł od (...), w dniu 31.01.2006 r. 2.100,00 zł od (...), w dniu 1.02.2006 r. 500,00 zł od (...), w dniu 23.02.2006 r. 1.800,00 zł od (...), w dniu 23.02.2006 r. 1.400,00 zł od (...), w dniu 28.02.2006 r. 1.800,00 zł od (...), w dniu 3.03.2006 r. 600,00 zł od (...), w dniu 14.03.2006 r. 27.620,80 zł od (...), w dniu 15.03.2006 r. 30.634,20 zł od (...), w dniu 20.03.2006 r. 2.100,00 zł od (...), w dniu 23.03.2006 r. 400,00 zł od (...), w dniu 29.03.2006 r. 850,00 zł od (...), w dniu 30.03.2006 r. 2.000,00 zł od (...), w dniu 4.04.2006 r. 1.200,00 zł od (...), w dniu 5.04.2006 r. 500,00 zł od (...), w dniu 10.04.2006 r. 35.591,40 zł od (...), w dniu 11.04.2006 r. 34.509,80 zł od (...), w dniu 19.04.2006 r. 1.850,00 zł od (...), w dniu 26.04.2006 r. 800,00 zł od (...), w dniu 28.04.2006 r. 2.250,00 zł od (...), w dniu 8.05.2006 r. 37.201,80 zł od (...), w dniu 9.05.2006 r. 1.400,00 zł od (...), w dniu 9.05.2006 r. 32.399,20 zł od (...), w dniu 15.05.2006 r. 1.500,00 zł od (...), w dniu 25.05.2006 r. 1.000,00 zł od (...), w dniu 31.05.2006 r. 2.000,00 zł od (...) w dniu 1.06.2006 r. 5.550,00 zł od W. D., w dniu 1.06.2006 r. 1.150,00 zł od (...), w dniu 5.06.2006 r. 900,00 zł od (...),

które następnie były wypłacane przez niego i przekazywane osobiście bądź za pośrednictwem M. G. (1), M. G. (2), T. F. i S. M. faktycznym zbywcom paliwa, po potrąceniu kosztów wytworzenia fikcyjnych faktur jako wynagrodzenia dla B. B. (1) i kosztów opłacenia należności VAT z tytułu wartości dodanej,

czym ukrywał fakt przeprowadzenia operacji finansowej zapłaty za zbywany faktycznie olej napędowy innym osobom – zbywcom paliwa celem wydłużenia drogi przechodzenia do współdziałających z nim osób środków finansowych i zatarcia ich prawdziwego źródła,

tj. przestępstwa z art.299§ 1, 5 i 6 k.k. i za to :

a) na podstawie art.299§5 k.k. oraz art.33§2 k.k. wymierzył mu karę **2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 200 stawek dziennych, na podstawie art.33§3k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł,**

b) na podstawie art.299§7 k.k. orzeka wobec oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa **przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa tj. w kwocie 2.243.594,00 zł;**

4. na podstawie art.45§1 k.k. orzekł wobec oskarżonego **B. B. (1)** na rzecz Skarbu Państwa **przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa tj. w kwocie 979.009,74 zł;**

5. na podstawie art.85 k.k. i art.86§1 i §2 k.k. połączył kary pozbawienia wolności i grzywny orzeczone wobec oskarżonego **B. B. (1)** i wymierzył mu **karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w liczbie 200 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 50 zł.**

Na koniec Sąd Okręgowy orzekł o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym M. G. (1), M. G. (2) i B. B. (1) z urzędu, zwalniając oskarżonych od wydatków postępowania i obciążając oskarżonego B. B. (1) jedynie opłatę sądową.

(vide: k. 11.915-11.954)

Apelację od powyższego wyroku wywiedli obrońcy oskarżonych - M. G. (2) i B. B. (1)

Obrońca pierwszego w wymienionych adw. A. R., działając na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i w powołaniu na przepisy art. 438 pkt. 1 k.p.k. zarzucił wyrokowi Sądu I instancji:

- obrazę prawa materialnego – tj. art. 45 § 1 k.k. poprzez błędna jego wykładnię i w konsekwencji nieprawidłowe zastosowanie, w sytuacji braku jednoznacznego ustalenia, czy oskarżony M. G. (2) faktycznie osiągnął korzyść majątkową z popełnienia przestępstwa oraz w jakiej konkretnie wysokości taka korzyści została przez niego osiągnięta.

Stawiając powyższy zarzut skarżący, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości w stosunku do oskarżonego i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Poznaniu do ponownego rozpoznania.

(vide: k. 12304-12307)

Apelację od powyższego wyroku wniósł ponadto **obrońca oskarżonego B. B. (1) – adw. K. M.**, który na podstawie art. 444 § 1 k.p.k. i art. 425 § 1, 2, 3 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej B. B. (1), zarzucając Sądowi I instancji, na podstawie art. 427 § 2 k.p.k., art. 438 pkt 2 i 4 k.p.k.

1) obrazę przepisów postępowania mogąca mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. obrazę art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. poprzez wydanie wyroku wobec oskarżonego B. co do czynu określonego w punkcie 3. zaskarżonego orzeczenia, w sytuacji gdy postępowanie karne co do tego samego czynu oskarżonego zostało już zakończone prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Pile wydanym dnia 11 lipca 2008 r., w sprawie o sygn. akt II K 535/07, co spowodowało zaistnienie bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.;

2) rażącą niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu B. w punkcie 2. zaskarżonego orzeczenia, w sytuacji gdy prawidłowe rozważenie wszelkich okoliczności sprawy oraz wzięcie pod uwagę faktu uprzedniego skazania za ten sam czyn popełnionych w ramach czynu ciągłego w okresie od stycznia 2005 r. do maja 2006 roku (wyrok Sądu Rejonowego w Pile z dnia 11 lipca 2008 r. sygn. II K 535/07), a zatem w okresie zdecydowanie dłuższym aniżeli okres osądzony w niniejszym postępowaniu, winien doprowadzić do wymierzenia oskarżonemu łagodniejszej kary – w dolnych granicach jego ustawowego zagrożenia.

Z uwagi na powyższe apelujący wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego orzeczenia w punkcie 3. i umorzenie postępowania w tym zakresie,
2. zmianę zaskarżonego orzeczenia w punkcie 2. i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia z warunkom zawieszeniem jej wykonania;
3. zasadzenie od Skarbu Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu za postępowanie przed Sądem II instancji, które nawet w części nie zostały opłacone.

(vide: k. 12308-123 14).

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacje wniesione przez obrońców oskarżonych o tyle okazały się celowe, iż doprowadziły do korekty zaskarżonego wyroku w kierunkach przez nich postulowanych, a niezależnie od tego z urzędu co do oskarżonego M. G. (1).

I. Omówienie apelacji obrońcy oskarżonego M. G. (2).

Na wstępie należy stwierdzić, iż obraza prawa materialnego (*error iuris*) może polegać na błędnej wykładni zastosowanego przepisu, zastosowaniu nieodpowiedniego przepisu, a także na niezastosowaniu określonego przepisu w sytuacji, gdy jego zastosowanie jest obowiązkowe. Obraza prawa materialnego może być przyczyną odwoławczą jedynie wtedy, gdy ma ona charakter samoistny. Orzecznictwo Sądu Najwyższego i doktryna słusznie bowiem podkreślają, że naruszenie prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu (niezastosowaniu) w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można więc mówić o obrazie prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów procesowych (zob. np. wyr. SN z 23 VII 1974 r., V KR 212/74, OSNKW 1974, z. 12, poz. 233, z aprobującymi uwagami M. Cieślaka i Z. Dody, Pal. 1974, nr 12, s. 36, i W. Daszkiewicza, PiP 1975, nr 12, s. 130; wyr. SN z 21 VI 1978 r., I KR 124/78, OSNPG 1979, z. 3, poz. 51; wyr. SN z 9 X 1980 r., Rw 342/80, OSNPG 1981, z. 8-9, poz. 103; wyr. SN z 12 X 1983 r., V KRN 213/83, OSNPG 1984, z. 4, poz. 34).

Analiza treści podniesionego przez skarżącego zarzutu prowadzi do wniosku, że apelujący zarzucił Sądowi orzekającemu błędną wykładnię normy art. 45 § 1 k.k., będącą podstawą kwestionowanych rozstrzygnięć, i w efekcie orzeczenie przypadków równowartości korzyści majątkowych uzyskanych przez M. G. (2) z popełnionych przestępstw w wysokości ułamkowej części wyrządzonej Skarbowi Państwa szkody, wskutek przestępnego przejęcia uszczuplonych należności publicznoprawnych w postaci kwot należnego podatku akcyzowego oraz podatku od wartości dodanej (VAT) z tytułu produkcji i obrotu paliwami płynnymi, od których nie odprowadzono tych należności publicznoprawnych, przy wykorzystaniu fikcyjnej dokumentacji finansowo - księgowej, w następstwie:

- niezastosowania się w tym zakresie do wytycznych Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, który wyraźnie wskazał, że korzyść osiągnięta z popełnienia przestępstwa to nie korzyść majątkowa w znaczeniu określonym w art. 115 § 4 k.k., czyli korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego, ale tylko korzyść osiągnięta dla siebie, oraz

- braku precyzyjnych ustaleń faktycznych co do wysokości rzeczywistych kwot korzyści majątkowych uzyskanych przez tego oskarżonego z poszczególnych przestępstw dla siebie.

Najsamprzód stwierdzić należy, iż stosownie do treści art. 442 § 3 k.p.k. zapatrywania prawne i wskazania sądu odwoławczego co do dalszego postępowania są wiążące dla sądu, któremu sprawę przekazano do ponownego rozpoznania.

Zapatrywania prawne stanowią wyrażone przez sąd odwoławczy poglądy na temat wykładni określonych przepisów prawa materialnego lub procesowego, zaś "wskazania co do dalszego postępowania" to przede wszystkim zalecenia co do trybu i celowości przeprowadzenia w tym postępowaniu czynności procesowych (por. wyrok SN z 19.3.2008 r., II KK 347/07, Biul. PK 2008, Nr 9, poz. 5). Rozpoznając ponownie sprawę (w granicach przekazania), sąd meriti związany jest wskazaniem sądu odwoławczego co do dalszego postępowania. Poczynione przez sąd odwoławczy wskazania odnośnie do dalszego postępowania jedynie wówczas mogą pozostać niezrealizowane, gdyby stały się zbędne, przy czym bezsprzecznie w takiej sytuacji musi zostać to należycie omówione w pisemnych motywach wyroku (por. wyrok SA w Katowicach z 22.9.2005 r., II AKA 215/05, OSProk. i Pr. 2006, Nr 4, poz. 23). Nałożenie na sąd obowiązku dostosowania się do zapatrywań prawnych i wskazań sądu odwoławczego jest ograniczeniem zasady samodzielności jurysdykcyjnej sądu (zob. P. Hofmański, Samodzielność jurysdykcyjna).

Niezastosowanie się do wskazań oraz zapatrywań sądu może stanowić względną przyczynę odwoławczą (por. wyrok SN z 15.11.2007 r., II KK 62/07, Legalis). Niemniej wskazania sądu odwoławczego nigdy nie limitują sądu pierwszej instancji w dochodzeniu do prawdy, co najwyżej określają minimalny zakres postępowania dowodowego (por. wyrok SN z 8.3.2005 r., IV KK 388/04, OSNwSK 2005, Nr 1, poz. 502), bowiem zapatrywania prawne w rozumieniu art. 442 § 3 k.p.k., to wyłącznie wskazówki interpretacyjne co do stosowanych w sprawie norm prawnych (por. wyrok SA w Katowicach z 24.6.2008 r., II AKA 41/08, KZS 2008, Nr 9, poz. 51).

Natomiast sąd odwoławczy nie jest związany "zapatrywaniami" i "wskazaniami", o jakich mowa w art. 442 § 3 k.p.k., wynikającymi z uzasadnienia wyroku wydanego w trakcie poprzedniego postępowania apelacyjnego (por. wyrok SA w Katowicach z 12.12.2014 r., II AKA 418/14, Legalis).

Przekładając powyższe uwagi na grunt rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, iż Sąd meriti, orzekając ponownie i w granicach przekazanych mu do ponownego rozpoznania, a więc co do przypadku równowartości korzyści majątkowych uzyskanych przez M. G. (2), M. G. (1) i B. B. (1) z przestępstw przypisanych im prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 3 grudnia 2013 roku, sygn. akt III K 353/08, w punktach I., II., III., IV., V., X. jedynie pozornie, i to w części przypadków, orzekł wbrew wytycznym i zapatrywaniom Sądu Apelacyjnego wyrażonym w wyroku uchylającym - między innymi w tym zakresie - poprzednie orzeczenie Sądu I instancji i przekazującym sprawę do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

W tym miejscu przypomnieć należy, iż w zaleceniach Sądu II instancji stwierdzono m.in., że „przepis art. 45 § 1 k.k. jasno stanowi, że orzeka się przypadek takiej korzyści (lub jej równowartości), jaką sprawca „osiągnął” z popełnienia przestępstwa. Przepis ten więc daje do zrozumienia, że nie chodzi tu o korzyść majątkową w znaczeniu określonym w art. 115 § 4 k.k., czyli korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego, ale tylko o korzyść osiągniętą dla siebie. (...) Powyższe więc oznacza, że w niniejszej sprawie przejęte należności publicznoprawne ani udziały ułamkowe w tych należnościach nie stanowiły korzyści osiągniętych przez poszczególnych sprawców, bowiem należności te zostały przekazane rzeczywistym zbywcom pochodzącego z nielegalnego źródła paliwa, zaś oskarżeni jedynie uzyskali umówioną wcześniej ze współsprawcami „zapłatę” za świadczenie usług służących „legalizacji” takiego paliwa i związanych z jego obrotem.

Analiza tych wskazań w powiązaniu z odesłaniem do powołanego przez Sąd II instancji orzecznictwa prowadzi do wniosku, że dotyczyły one w gruncie rzeczy sposobu i warunku orzekania przypadku tych korzyści, a nie ich ustalania.

I tak w postanowieniu Sądu Najwyższego z 2011-11-30, I KZP 16/11 (opubl: OSN 2011, Nr 12, poz. 107) stwierdzono „Określony w art. 45 § 1 k.k. środek karny przypadku korzyści majątkowej lub jej równowartości orzeka się wobec współsprawców przestępstwa w częściach, w jakich według dokonanych ustaleń faktycznych osiągnięta wspólnie korzyść majątkowa im przypadła. W razie trudności z dokładnym ustaleniem wartości udziałów w korzyści majątkowej osiągniętej przez poszczególnych współsprawców orzeka się przypadek tej korzyści lub jej równowartości w częściach równych”. W wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 2012-09-20, II AKA 184/12 (Legalis nr 719452) wyrażono pogląd, iż „W przypadku popełnienia przestępstwa przez współsprawców działających wspólnie i w porozumieniu orzeka się przypadek uzyskanej korzyści majątkowej w częściach, w jakich według dokonanych ustaleń faktycznych przypadła poszczególnym sprawcom”. Z kolei z powołanego postanowienia Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 2013-07-10, II AKz 266/13 (opubl: Prokuratura i Prawo rok 2014, Nr 4, poz. 32, str. 15, Legalis Nr 738552) wynika, iż brak substratu przypadku w chwili orzekania spowoduje faktyczną niemożność orzeczenia tego środka karnego, w każdej przewidzianej przez ustawę postaci.

Zapatrywania Sądu II instancji nie tyle więc odniosły się do pojęcia korzyści majątkowej co do sposobu jej orzekania.

Tytułem wyjaśnienia powyższej kwestii wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 45 § 1 k.k. jeżeli sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa, chociażby pośrednio, korzyść majątkową nie podlegającą przypadkowi przedmiotów wymienionych w art. 44 § 1 lub 6, sąd orzeka przypadek takiej korzyści albo jej równowartości. Przypadku nie

orzeka się w całości lub w części, jeżeli korzyść lub jej równowartość podlega zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu podmiotowi.

Przez korzyść majątkową, będącą przesłanką orzeczenia środka z art. 45 § 1 k.k., należy rozumieć składniki majątkowe uzyskane przez sprawcę w wyniku popełnienia przestępstwa, będącego przedmiotem orzekania w danej sprawie (o ile oczywiście nie podlegają przypadkowi przedmiotów wymienionych w art. 44 § 1 i § 6 k.k.). Środek przewidziany w art. 45 § 1 k.k. przewiduje możliwość przypadku nie tylko korzyści majątkowej pochodzącej bezpośrednio, ale także pochodzącej pośrednio z przestępstwa. Majątkową korzyść pośrednią można zdefiniować jako całość korzyści uzyskanych z obrotu przedmiotami, prawami majątkowymi, wierzytelnościami etc., pochodzącymi z przestępstwa, łącznie z uzyskanym przez sprawcę zyskiem. W definicji korzyści majątkowej podlegającej przypadkowi z art. 45 § 1 k.k. mieści się bowiem nie tylko dochód sprawcy, ale także koszty poczynione w celu osiągnięcia tego dochodu. Innymi słowy, przez korzyść majątkową rozumie się cały przychód sprawcy osiągnięty z popełnienia przestępstwa (por. Kodeks karny. Część ogólna. Tom II. Komentarz do art. 45 red. M. Królikowski, R. Zawłocki, Rok wydania: 2015, Wydawnictwo: C.H.Beck, Wydanie: 3).

Jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy: " Owa korzyść to przychód sprawcy. Jeżeli zatem wytwórca narkotyków sprzeda je zanim zostaną u niego zatrzymane, to nie będzie wątpliwości, że należy orzec przepadek uzyskanej ceny, bez pomniejszania jej o wydatki, chociażby legalnego pochodzenia, na wyprodukowanie narkotyków. W konsekwencji wobec każdego kolejnego nabywcy (uczestnika obrotu), który zbył narkotyki, orzeczony zostanie przepadek korzyści majątkowej w postaci osiągniętej przez niego ceny (wraz z "marżą"), czyli bez odliczania kosztów poniesionych na ich nabycie" (post. SN z 26.8.2010 r., I KZP 12/10, OSNKW 2010, Nr 9, poz. 78; wyr. SA w Łodzi z 29.10.2012 r., II AKA 212/12, Legalis; wyr. SA w Warszawie z 28.12.2012 r., II AKA 291/12, Legalis).

Ustalając wartość korzyści majątkowej, należy zwrócić uwagę na element jej relatywizacji do konkretnego stanu faktycznego, a więc do wysokości korzyści rzeczywiście osiągniętej przez sprawcę, na co *expressis verbis* wskazuje art. 45 § 1 k.k. (por. po. cit. Kodeks karny. Część ogólna. Tom II. Komentarz do art. 45 red. M. Królikowski, R. Zawłocki).

W świetle powyższego nie tyle chodzi o to, czy w świetle art. 45 k.k. korzyść majątkowa to korzyść w rozumieniu art. 115 § 4 k.k., a więc zarówno dla siebie, jak i dla kogoś innego, co o to jaką korzyść sprawca uzyskał i w jakim zakresie mu przypadła. Nie budzi bowiem wątpliwości to, że podlegająca przypadkowi korzyść majątkowa (jej równowartość) może zostać wspólnie „wypracowana” zarówno w przypadku sprawstwa sensu stricto (sprawstwo pojedyncze, współsprawstwo, sprawstwo polecające, kierownicze), jak i sensu largo (podlegacz, pomocnik).

W przypadku przestępstwa popełnionego w konfiguracji wieloosobowej przepadek korzyści powinien być orzeczony w częściach odpowiadających udziałom, jakie przypadły współdziałającym. Jeżeli ustalenie owych udziałów jest trudne lub niemożliwe, sąd powinien orzec przepadek korzyści lub jej równowartości w częściach równych. Orzekając przepadek w częściach, sąd powinien wziąć pod uwagę funkcje zasady indywidualizacji środków odpowiedzialności karnej, w tym zwłaszcza art. 56 w zw. z art. 55 k.k., wskazujących na relację adekwatności między udziałem w przestępstwie i uzyskaną korzyścią majątkową (por. post. SN z 30.11.2011 r., I KZP 16/11; wyr. SA we Wrocławiu z 6.3.2014 r., II AKa 31/14, Legalis). W orzecznictwie wyraźnie wykluczono możliwość orzeczenia solidarnego środka przypadku korzyści majątkowej lub jej równowartości. Zdaniem Sądu Najwyższego solidarne zasądzenie przypadku korzyści majątkowej od współdziałających należy wykluczyć, albowiem taka odpowiedzialność nie wynika z ustawy ani z czynności prawnej. Tym bardziej nie jest też możliwe obciążenie każdego ze sprawców przypadkiem całej korzyści majątkowej lub jej równowartości, gdyż w efekcie doprowadziłoby to do przypadku składników majątkowych o wartości znacznie wyższej niż te uzyskane w drodze przestępstwa. Określony w art. 45 § 1 k.k. środek karny przypadku korzyści majątkowej lub jej równowartości orzeka się wobec współsprawców przestępstwa w częściach, w jakich według dokonanych ustaleń faktycznych osiągnięta wspólnie korzyść majątkowa im przypadła. W razie trudności z dokładnym ustaleniem wartości udziałów w korzyści majątkowej osiągniętej przez poszczególnych współsprawców orzeka się przepadek tej korzyści lub jej równowartości w częściach równych (por. post. SN z 26.8.2010 r., I KZP 12/10, OSNKW 2010, Nr 9, poz. 78; por. też post. SN z 30.11.2011 r., I KZP 16/11, OSN rok 2011, Nr 12, poz. 107).

Przekładając powyższe na grunt analizowanych przypadków stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy, ustalając wielkość korzyści majątkowych pochodzących z popełnionych przez oskarżonego M. G. (2) i współdziałające z nim osoby przestępstw, generalnie zastosował dwa podejścia. Pierwsze - gdy sprawcy ograniczali swoją przestępczą działalność do wystawiania fikcyjnych faktur, nie uczestnicząc w samym obrocie paliwami; i drugie - gdy sprawcy nie tylko wystawiali fikcyjne faktury VAT, ale i zbywali nielegalnie pozyskane paliwo. W pierwszym przypadku korzyść osiągnięta z przestępstwa stanowiła „wynagrodzenie”, jakie poszczególni oskarżeni uzyskiwali za wystawianie fikcyjnych faktur VAT, tj. wynagrodzenie jakie M. H. wypłacał M. G. (1), M. G. (2) oraz B. B. (1) za faktury wystawione przez firmę (...), co dotyczyło czynów przypisanych w punktach I., II., III., X. wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 3 grudnia 2013 r., sygn. akt III K 353/08, (odpowiednio punkt 1. a), 1. b), 1. c), 1. g) części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku). Natomiast w tym drugim przypadku korzyść osiągnięta z przestępstwa stanowiła kwotę uzyskaną ze zbycia paliwa podmiotom gospodarczym - równą wysokości szkody w mieniu Skarbu Państwa, ustalonej w sprawie III K 353/08, jaka została wyrządzona przez M. G. (2) i współdziałające z nim osoby, która zgodnie z ustalonymi w orzecznictwie i doktrynie poglądami nie podlega pomniejszeniu o koszty nabycia paliwa z nielegalnego źródła (dotyczy czynów przypisanych w punktach IV. i V. wyroku w sprawie III K 353/08 i odpowiednio punktów 1. d), 1. e) części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku).

Co do zasady ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego opierały się w tym zakresie na ustaleniach poczynionych w sprawie III K 353/08, które w toku ponownego procesu nie zostały w żaden sposób zakwestionowane. Zważyć w tym miejscu należy, iż Sąd Apelacyjny, który poprzednio rozpoznawał apelacje od wyroku zapadłego w sprawie III K 353/08, wydając zalecenia dla sądu meriti w zakresie przekazanym do ponownego rozpoznania, nie rozróżnił tych dwóch sytuacji, co finalnie musiało zaważyć na sposobie ustalenia wysokości korzyści majątkowych uzyskanych przez oskarżonego M. G. (2) i współdziałające z nim osoby z popełnionych przestępstw związanych z nielegalną produkcją i obrotem paliwami płynnymi. Generalnie, taki sposób podejścia w ocenie Sądu odwoławczego zasługuje na aprobatę, zaś krytyka apelacyjna zasadniczo go nie podważa.

I tak z uznanych za wiarygodne wyjaśnień oskarżonych G. i G. wynikało, że uzyskiwali oni, za pośrednictwem M. H., co najmniej 8 groszy od litra paliwa widniejącego na „pustej” fakturze, wystawionej w imieniu firmy (...) na rzecz firm (...), przy czym w czasie współpracy z oskarżonym B. kwota ta wyniosła 3 groszy (reszta, czyli 10 groszy, była przeznaczona dla B. B.) od litra paliwa na „pustej” fakturze VAT wystawionej w imieniu firmy (...) na rzecz firmy (...).

Okoliczności współpracy w zakresie obrotu „pustymi” fakturami potwierdził co do zasady świadek M. H. - pełniący rolę pośrednika w obrocie fikcyjnymi fakturami pomiędzy ich wystawcami a podmiotami faktycznie wprowadzającymi paliwo do obrotu, tj. (...) T. K. i (...) P. G.. Tenże co prawda wskazał, że koszty wystawienia fikcyjnych faktur oscylowały w granicach 10 - 18 groszy za litr paliwa widniejącego na fakturze, a na początku współpracy stawka mogła wynosić nawet 22 grosze, przy czym nie czynił on rozróżnień co do wielkości stawki w okresie współpracy z firmą (...), gdyż przekazywał on ją oskarżonemu B. B. (1) za pośrednictwem oskarżonych G. i G..

W tej sytuacji Sąd orzekający w sposób w pełni uprawniony „uśrednił” stawkę jaką oskarżeni G. i G. uzyskiwali za 1 litr paliwa na „pustej” fakturze do 5 gr, przyjmując wersję dlań jak najbardziej korzystną (8gr+3gr=11gr:2). Wielkość tę przemnożył następnie przez ilość oleju napędowego wykazanego w „pustych” fakturach VAT wystawionych w imieniu firmy (...), zgodnie z ustaleniami poczynionymi w toku postępowania w sprawie III K 353/08, uzyskując w ten sposób wielkość otrzymywanego przez nich od M. H. „wynagrodzenia” z tytułu obrotu „pustymi” fakturami VAT, a tym samym kwotę korzyści majątkowej podlegającej obligatoryjnemu przepadkowi. W odniesieniu do czynu przypisanego w punkcie I. wyroku w sprawie III K 353/08 była to kwota 159.286 zł (3.185.720 litrów oleju napędowego x 5 groszy), czynu przypisanego w punkcie II. kwota 65.018,30 zł (1.300.366 litrów oleju napędowego x 5 groszy), zaś czynu przypisanego w punkcie III. kwota 7.950 zł (159.000 litrów oleju napędowego x 5 groszy).

Analogicznie Sąd Okręgowy postąpił w przypadku oskarżonego B.. Tenże oskarżony wyjaśnił, iż przy współpracy z G. i G., polegającej na wystawianiu poświadczających nieprawdę faktur VAT w imieniu Sp. (...) na rzecz firmy (...), uzyskiwał: 1-2 grosze, 1,5 grosza od litra paliwa na „pustej” fakturze. Następnie stwierdził, że uzyskiwał z tego tytułu 2.000-3.000 zł miesięcznie. Ponieważ z wyjaśnień oskarżonego G. wynikało, że stawka dla B. B. (1) wynosiła

ok. 10 groszy, a z relacji G., iż 8-10 groszy, w pełni zasadnie Sąd orzekający rozstrzygnął tę wątpliwość, przyjmując że oskarżony B. miesięcznie uzyskiwał z tego tytułu minimum 2.000 zł miesięcznie. Mnożąc tę kwotę przez 12, tj. liczbę miesięcy przestępczej współpracy wymienionego (od 4 grudnia 2004r. do 8 grudnia 2005r.), ustalił wielkość uzyskanej przez tego oskarżonego korzyści majątkowej z tytułu przestępstwa przypisanego mu w punkcie X. w sprawie III K 353/08.

Błędem natomiast Sądu orzekającego, dostrzeżonym przez Sąd odwoławczy z urzędu, było orzeczenie przypadków równowartości korzyści majątkowych – stanowiących „wynagrodzenie”, jakie oskarżony G. uzyskiwał z tytułu udziału w obrocie fikcyjnymi fakturami VAT – w formie solidarnej ze współdziałającym z nim w tym zakresie, jako współsprawca, oskarżonym G.. Zgodnie bowiem z wyżej przywołanymi i utrwalonymi poglądami, w razie braku możliwości ustalenia w jakiej części wspólnie wypracowana korzyść majątkowa przypadła poszczególnym współdziałającym, jej przypadek orzeka się w częściach równych. Tak też należało postąpić w okolicznościach rozważanych aktualnie przypadków - zebrany bowiem w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na poczynienie w tym względzie bardziej szczegółowych ustaleń. Okoliczność ta determinowała konieczność zmiany wyroku w części orzeczonych środków karnych w punktach 1. a), 1. b), i 1. c) zaskarżonego wyroku - także z urzędu względem oskarżonego M. G. (1) na zasadzie art. 435 k.p.k.

O powyższym Sąd Apelacyjny rozstrzygnął w ten sposób, że w miejsce orzeczonych wobec M. G. (2) i M. G. (1) solidarnie przypadków równowartości korzyści majątkowych uzyskanych z popełnionych przestępstw, orzekł przypadek równowartości tych korzyści w częściach równych od każdego z nich, tj. w kwotach po – odpowiednio - 79.643 zł, 32.509,15 zł, 3.975 zł (vide: punkt I. a), I. b), I. c) wyroku).

Odnosząc się z kolei do drugiej grupy przypadków, a więc równowartości korzyści majątkowych uzyskanych przez oskarżonego G. i współdziałające z nim osoby z przestępstw przypisanych w punktach IV. i V. prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie III K 353/08, stwierdzić należy, iż w sposób prawidłowy Sąd meriti ustalił ich wielkość w wysokości ceny zbywanego faktycznie na rynku paliwa w ramach firm (...) (odpowiednio punkty 1. d) i 1. e) części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku), która – jak była o tym mowa powyżej - nie podlega pomniejszeniu o koszty nabycia tego paliwa z nieustalonego źródła i od nieustalonych osób. Ponieważ składnikiem ceny zbywanego faktycznie paliwa była każdorazowo wartość podatku akcyzowego oraz podatku od towarów i usług (VAT) w sposób w pełni uprawniony Sąd Okręgowy przyjął, że wypracowana wspólnie przez oskarżonego i współdziałające z nim osoby korzyść majątkowa odpowiadała co najmniej tym dwóm wartościom, a więc wysokości bezprawnie przejętych należności publicznoprawnych, ustalonych w sprawie III K 353/08 (tzw. przychód), a nie tylko czystego zysku, w więc tego co oskarżonemu i współdziałającym z nim osobom pozostało po odjęciu kosztów nabycia paliwa z nieustalonego źródła, wystawienia poświadczających nieprawdę faktur i uiszczeniu podatków, w szczególności należnego podatku od towarów i usług, jako wykazanego w fakturach wystawionych przez firmy (...) (nadwyżki podatku należnego nad naliczonym).

Z ustaleń poczynionych w sprawie III K 353/08 wynikało, że szkoda Skarbu Państwa z tytułu bezprawnie przejętych należności publicznoprawnych w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu M. G. (2) (i analogicznie M. G. (1)) w punkcie IV. tegoż wyroku wyniosła łącznie 12.890.702,46 zł, a w przypadku czynu przypisanego w punkcie V. - 1.026.883,36 zł, równowartość tych sum słusznie uznano za równoważną wartości korzyści majątkowych uzyskanych łącznie przez oskarżonego i współdziałające z nim osoby.

Z treści prawomocnego wyroku zapadłego w sprawie III K 353/08 wynika zresztą, że choć wystawiane przez M. G. (2) i M. G. (1) w imieniu firmy (...) faktury VAT, w okresie od 6 lutego 2003 r. do 10 grudnia 2004 r., a ponadto przez B. B. (1) (względnie przez inną osobę z jego upoważnienia) - na zlecenie M. G. (2) i M. G. (1) - w imieniu spółki (...) faktury VAT w okresie od 3 grudnia 2004 r. do 31 maja 2006 r. poświadczały nieprawdę co do zbywania ostatecznym nabywcom oleju napędowego lub benzyny oraz uiszczenia od sprzedawanego towaru należności publicznoprawnych, to wymienieni faktycznie zbywali innym podmiotom jako olej napędowy lub benzynę paliwo niewiadomego pochodzenia, od którego nie uiszczono tych należności oraz przekazywali ich nabywcom owe

poświadczające nieprawdę dokumenty, a nadto przyjmowali od nich kwoty pieniężne wynikające z rzeczonych faktur, tytułem zapłaty za paliwo – w gotówce lub na rachunki – odpowiednio - firmy (...) lub (...).

W świetle powyższego okoliczność, iż ze środków uzyskanych ze sprzedaży paliwa pochodzącego z nieujawnionych źródeł oskarżony G. i współdziałające z nim osoby rozliczali się z nieustalonymi dostawcami tego paliwa, pozostaje irrelevantne.

Ponieważ tak ustalone równowartości korzyści majątkowych uzyskanych z przestępstw przypisanych M. G. (2) w punktach IV. i V. wyroku zapadłego w sprawie III K 353/08 zostały wypracowane – w pierwszym z analizowanych przypadku przy współdziałaniu z M. G. (1), a w drugim ponadto z B. B. (1) w pełni zasadnym było ich orzeczenie względem oskarżonego w częściach równych z uwzględnieniem liczby współdziałających, tj. w odniesieniu do czynu przypisanego w punkcie IV. w wysokości $\frac{1}{2}$ części, czyli w kwocie 6.445.351,23 zł, zaś w odniesieniu do czynu przypisanego w punkcie V. w wysokości $\frac{1}{3}$ części, czyli w kwocie 342.294,45 zł.

I w tym bowiem przypadku zgromadzony materiał dowodowy – tak osobowy, jak i rzeczowy - nie pozwalał na poczynienie precyzyjnych ustaleń co do faktycznego podziału wspólnie wypracowanych korzyści majątkowych pomiędzy poszczególnych współdziałających. Postąpienie takie jest nie tylko zgodne z utrwalonym w tym zakresie stanowiskiem judykatury i doktryny, powołanym powyżej, ale i sprawiedliwie – w przeciwnym bowiem wypadku niemożliwym byłoby w ogóle orzeczenie przypadku korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa (jej równowartości), co prowadziłoby w gruncie rzeczy do premiowania sprawców czynów popełnionych w wieloosobowej konfiguracji, którzy w tym zakresie nie złożyli wyjaśnień.

Reasumując, nie sposób więc zgodzić się z apelującym, iż Sąd Okręgowy nie wskazał w jaki sposób ustalił i wyliczył kwoty objęte przypadkiem. Z kolei poczynione w tym zakresie przez Sąd meriti ustalenia należy uznać za całkowicie prawidłowe - logicznie wynikające z uznanych za wiarygodne dowodów – ocenionych z zachowaniem reguł art. 7 i 5 § 2 k.p.k. oraz poprawne pod względem rachunkowym. Oceny tej zresztą skarżący w żaden sposób nie zakwestionował, nawet nie podjął z nią najmniejszej polemiki.

Z tych wszystkich względów brak było podstaw do uwzględnienia zarzutów autora apelacji i wzruszenia zaskarżonego orzeczenia zgodnie z jego wnioskami, co skutkowało utrzymaniem zaskarżonego wyroku w pozostałym zakresie (punkt V. wyroku) .

II. Omówienie apelacji obrońcy oskarżonego B. B. (1).

Na wstępie stwierdzić należy, że apelacja obrońcy oskarżonego, mimo formalnego zaskarżenia wyroku w całości, de facto nie kwestionowała orzeczenia o przypadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej przez B. B. (1) z tytułu prawomocnego skazania wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 3 grudnia 2013 r., sygn. akt III K 353/08, za przestępstwo przypisane mu w punkcie X., w kwocie 24.000 zł (punkt 1. g) zaskarżonego wyroku), będące odpowiednikiem czynu przypisanego oskarżonemu M. G. (2) w punkcie II. tegoż wyroku, wobec czego w pełni zachowują swoją aktualność wywody poczynione w części I. niniejszego uzasadnienia – tym bardziej, że swoim zakresem obejmowały również rozstrzygnięcie o przypadku względem oskarżonego B..

Przechodząc w tym miejscu wprost do podniesionego przez apelującego zarzutu obrazy art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. - na skutek skazania oskarżonego B. za przestępstwo przypisane mu w punkcie 3. zaskarżonego wyroku - stwierdzić należy, iż wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżącego Sąd Okręgowy nie naruszył w tym zakresie powagi rzeczy osądzonej, a tym samym nie dopuścił się obrazy ww. przepisu, stanowiącego bezwzględną podstawę odwoławczą w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.

Najsamprzód zauważyć należy, iż Sąd Okręgowy, rozpoznając sprawę ponownie w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu B. w punkcie XI., uznając zasadność tego zarzutu (czego skarżący nie kwestionuje), dokonał jego podziału na dwa odrębne sprawcze zachowania, skazując odrębnie oskarżonego za przestępstwo z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k., popełnione w okresie od co najmniej 30 lipca 2004 r. do 31 maja 2006 r. (punkt 3. zaskarżonego wyroku) oraz

za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 271 § 1 i 3 k.k., art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k., w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k., popelnione w okresie od co najmniej 30 lipca 2004 r. do 31 grudnia 2004 r. (punkt 2. zaskarżonego wyroku). W tym ostatnim przypadku Sąd Okręgowy wyeliminował czasookres przestępczego zachowania przedsięwziętego przez oskarżonego w okresie od 1 stycznia 2005 r. do 31 maja 2006 r., wskutek ustalenia negatywnej przesłanki procesowej, określonej treścią art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., a wynikającej ze skazania B. B. (1) prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Pile z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie o sygn. II K 535/07. Rozstrzygnięcie to należy w pełni zaaprobować nie narusza ono bowiem normy art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

Przypomnieć należy, iż B. B. (1) został skazany ww. wyrokiem Sądu Rejonowego w Pile w punkcie 2., na karę 30.000 zł grzywny, za przestępstwo kwalifikowane z art. 23 pkt 1 i 3 ustawy z 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontroli paliw i biopaliw w zw. z art. 12 k.k. popełnione w ten sposób, że: „w okresie od stycznia 2005 r. do maja 2006 r. w B., działając z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu, będąc Prezesem Zarządu Spółki z o.o. (...) w B., dokonał obrotu paliwem ciekłym o znacznej wartości nie mniejszej niż 2.340.142,24 złotych, które zostało zbyte przez (...) Sp. z o.o. na podstawie 107 faktur VAT wystawionych na 12 podmiotów gospodarczych, tj. firmy (...) M. G. (3), (...) S. G., D. W. (1) (...), Z. O., (...) M. J., L. A. (...), M. W. Usługi (...), A. W. (...), M. C. (1) (...), Ł. N. Gospodarstwo (...), J. N. Usługi (...), (...) O. S. R., M. M. (2), mając wiedzę, że zbywane paliwo ciekłe pochodzi z nieustalonego źródła i nie spełnia wymagań jakościowych określonych w ustawie”.

Z prawidłowych ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że przedmiotem ww. postępowania było paliwo zbywane wskazanym w opisie rzeczonym czynu podmiotom, na podstawie szeregu faktur VAT, wystawionych przez oskarżonego B. tudzież zatrudnioną w spółce (...). Porównanie podmiotów i poszczególnych faktur VAT, wymienionych w opisie czynu zarzuconego oskarżonemu z zabezpieczonymi w sprawie Sądu Rejonowego w Pile dokumentami, tj. danymi ujawnionym na dysku twardym komputera Spółki (...) oraz fakturami VAT zabezpieczonymi od wskazanych pokrzywdzonych i innymi dokumentami, doprowadziło Sąd meriti do wniosku, że były to te same podmioty i faktury, których dotyczyło niniejsze postępowanie. Nie ulegało więc wątpliwości, że przedmiotem postępowania przed Sądem Rejonowym w Pile było zachowanie oskarżonego B. B. (1), który wiedząc, że paliwo pochodzi z nieustalonego źródła i nie spełnia wymagań jakościowych określonych w ustawie, na podstawie faktur VAT, pod własną działalnością (...), sprzedawał to paliwo wskazanym podmiotom. Z kolei przedmiotem niniejszego postępowania jest m.in. sprzedaż przez oskarżonego, jako prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) Sp. z o.o. w B., na podstawie m.in. tych samych faktur VAT i tym samym podmiotom dokładnie tego samego paliwa, pochodzącego z nielegalnego (i niewiadomego) źródła, niespełniającego wymagań jakościowych, a jedynie to samo zachowanie oskarżonego w obu sprawach zakwalifikowano odmiennie.

Zauważyć należy, że powagę rzeczy osądzonej (res iudicata) stanowi okoliczność, gdy orzeczenie merytoryczne w kwestii odpowiedzialności karnej innej osoby zostało wydane, pomimo tego, że postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało już prawomocnie zakończone. Tożsamość czynu (tożsamość przedmiotowa) dotyczy czynu w rozumieniu historycznym przy uwzględnieniu ustawowych znamion przestępstwa i łączy się koniunkcyjnie z tożsamością osoby (tożsamość podmiotowa). Zakres tożsamości "zdarzenia historycznego" wyznaczają ramy określone w zarzucie aktu oskarżenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 19.10.2006 r. II KK 246/06, LEX nr 202125), przy czym zakres znaczeniowy terminu "zdarzenie historyczne" jest stosunkowo szeroki. Obejmuje ono bowiem zdarzenie faktyczne opisane przez oskarżyciela w skardze, w przebiegu którego dopatruje się on przestępstwa. Nie ogranicza się ono do pojęcia czynu, jako konkretnego działania lub zaniechania. Nie chodzi też o tożsamość czynności czasownikowej realizowanej przez sprawcę. O tożsamości zdarzenia faktycznego można mówić wtedy, gdy choćby część działania lub zaniechania przestępczego pokrywa się z działaniem lub zaniechaniem przestępczym, które było przedmiotem aktu oskarżenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2007 r. II KK 91/07, LEX nr 280735). Do oceny zachowania granic skargi przydatne są takie kryteria, jak: tożsamość osoby sprawcy, zachowanie tego samego przedmiotu ochrony, tożsamość osoby pokrzywdzonego, czas i miejsce popełnienia czynu - w tym znaczeniu, że różnice - w stosunku do przyjętych w ramach oskarżenia - są istotne, gdy generują realne i wysokie prawdopodobieństwo przerwania więzi czasowo-przestrzennej zdarzenia zarzuconego i przypisanego, a tym samym wykraczają poza opis przebiegu wydarzeń zamieszczony w akcie oskarżenia (por. uzasadnienie wyroku Sn

z 14.05.2013 r. III KK 395/12, LEX nr 1319263). Z tego punktu widzenia przyjęcie odmiennej kwalifikacji prawnej czynu nie otwiera możliwości ponownego postępowania. Nowe postępowanie nie jest także dopuszczalne w razie uprzedniego niepełnego rozpoznania sprawy i niezastosowania bądź niewłaściwego zastosowania kumulatywnego zbiegu przepisów ustawy (zob. post. SN z 28.11.2002 r., IV KZ 40/02, OSNKW 2003, Nr 1–2, poz. 13, Legalis nr 55930).

Z tego punktu widzenia zakwalifikowanie zarzuconego oskarżonemu w niniejszym postępowaniu czynu przez oskarżyciela publicznego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 271 § 1 i 3 k.k., art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k., w zw. z art. 273 k.k., w zw. z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k., w zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k., nie stało na przeszkodzie ustaleniu stanu powagi rzeczy osądzonej, wynikającej ze skazania w rzeczowej sprawie Sądu Rejonowego w Pile w okresie od 1 stycznia 2005 r. do 31 maja 2006 r., ale jedynie w odniesieniu do tożsamego i objętego jednolitym z góry powziętym zamiarem zachowania oskarżonego, prawidłowo kwalifikowanego przez Sąd Okręgowy z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 271 § 1 i 3 k.k., art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k., w zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Na przeszkodzie takiemu postąpieniu nie stała, wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżącego konstrukcja czynu ciągłego przyjęta w obu sprawach. Zgodnie z art. 12 k.k. z czynem ciągłym mamy do czynienia, gdy sprawca dopuścił się w krótkich odstępach czasu dwóch lub więcej zachowań, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru; jeżeli przedmiotem zamachu jest dobro osobiste, warunkiem uznania wielości zachowań za jeden czyn zabroniony jest tożsamość pokrzywdzonego. Z przedstawionej definicji wynika, że w odniesieniu do "czynu ciągłego" przyjęto jednoczynową koncepcję tego przestępstwa, a zatem jednego czynu zabronionego. Obejmuje on wielość naturalistycznych zachowań podjętych w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Konieczna jest więc spójność strony podmiotowej i sprawca, przystępując do realizacji pierwszego składającego się na ciągłość zachowania, powinien działać w zamiarze obejmującym wszystkie zachowania objęte znamieniem ciągłości, a kompleks zachowań traktowany jest jako jedna integralna i nierozzerwalna całość (por. A. Zoll (red.), Komentarz, t. I, s. 194 i n.; A. Wąsek, Kodeks karny. Komentarz, t. I, Gdańsk 1999, s. 166–176; P. Kardas, Przestępstwo ciągle w prawie karnym materialnym, Kraków 1999, s. 287). Podstawą odpowiedzialności za ten czyn są wszystkie objęte znamieniem ciągłości zachowania, a granice wyznacza początek pierwszego i zakończenie ostatniego z zachowań, jeśli wszystkie zostały podjęte z góry powziętym zamiarem. Przyjęcie tej konstrukcji "czynu ciągłego" w podstawie wyroku przesądza o konieczności stosowania zasady *ne bis in idem* w sytuacji, gdy zostanie wdrożone postępowanie o później ujawnione zachowania, będące elementami tego czynu, które nie były przedmiotem wcześniejszego osądzenia i to niezależnie od tego, jak ma się społeczna szkodliwość nowo ujawnionych fragmentów czynu ciągłego do społecznej szkodliwości zachowań uprzednio w ramach tego czynu osądzonych (por. wyr. SN z 15.9.2005 r., II KK 15/05, OSNwSK 2005, Nr 1, poz. 1679; uchw. SN z 21.11.2001 r., I KZP 29/01, OSNKW 2002, Nr 1–2, poz. 2, z glosą W. Marcinkowskiego, Prok. i Pr. 2002, Nr 9, s. 111).

Analiza treści prawomocnego skazania B. B. (1) w sprawie II K 535/07 prowadzi do wniosku, że zakresem czynu ciągłego objęte zostały wyłącznie zachowania polegające na sprzedaży przez wymienionego w (...) Spółki (...) w okresie od stycznia 2005r. do maja 2006 r. paliw ciekłych z nieustalonych źródeł i niespełniających ustawowych wymagań jakościowych, na podstawie 107 faktur VAT dwunastu podmiotom gospodarczym. W zakres tak określonej ciągłości nie wchodziły zatem zachowania podjęte przez oskarżonego w okresie od co najmniej 30 lipca 2004 r. do 31 maja 2006 r., polegające – wedle trafnych i niekwestionowanych przez skarżącego ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego – na legalizowaniu przez wymienionego i współdziałających z nim z jednej strony T. F. i S. M., a z drugiej strony M. G. (1) i M. G. (2) (od 3 grudnia 2004 r.), pochodzenia oleju napędowego pozyskiwanego z niewiadomego źródła przy wykorzystaniu działalności gospodarczej prowadzonej w ramach firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B., poprzez przyjmowanie na rachunki bankowe firmy (...) w Banku (...) S.A. oraz (...) (...) środków pieniężnych, jako płatności za fikcyjnie sprzedany olej napędowy przez firmę (...) finalnym nabywcom, co umożliwiło przestępne przejście łącznie kwoty 2. 243.594 zł, należnej Skarbowi Państwa z tytułu podatków akcyzowego oraz od towarów i usług, przy czym pochodzące z przestępstwa środki płatnicze były najpierw wprowadzane do majątku firmy (...), a następnie po ich wypłaceniu przez oskarżonego B. przekazywane osobiście przez wymienionego bądź za pośrednictwem M. G. (1) i M. G. (2) oraz T. F. i S. M. nieustalonym dostawcom paliwa, po potrąceniu „kosztów” wytworzenia fikcyjnych

faktur i opłacenia należności podatkowych z tytułu wartości dodanej, czym oskarżony ukrywał fakt zapłaty za zbywane faktycznie paliwo swoim dostawcom, które to czynności co najmniej znacznie utrudniły stwierdzenie przestępnego pochodzenia i miejsca umieszczenia tych środków finansowych - określane zbiorczym mianem „prania brudnych pieniędzy”.

Wprawdzie w akcie oskarżenia oraz w wyroku Sądu Okręgowego zapadłym przy pierwszym rozpoznaniu niniejszej sprawy czynności te zostały zakwalifikowane jako element jednego czynu ciągłego o złożonej kwalifikacji prawnej – in concreto - z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 271 § 1 i 3 k.k., art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k., w zw. z art. 273 k.k., w zw. z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k., w zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k., jednakże nie oznacza to, że automatycznie skazanie w sprawie Sądu Rejonowego w Pile o sygn. II K 535/07, rodziło stan powagi rzeczy osądzonej w odniesieniu do wszystkich zachowań objętych wskazanym powyżej zarzutem, w okresie od 1 stycznia 2005 r. do 31 maja 2006 r. a to właśnie z uwagi na wykazany powyżej brak tożsamości zachowań oskarżonego w obu tych postępowaniach. O ile bowiem sprzedaż paliwa niespełniającego norm jakościowych (pochodzącego z odbarwiana oleju opałowego lub z wymieszania różnych produktów ropopochodnych, a więc z nielegalnych źródeł), dokumentowana fakturami wystawianymi przez oskarżonego w imieniu Spółki (...), które - jak to wykazano w ramach niniejszego postępowania - poświadczały nieprawdę i wraz z fikcyjnymi fakturami nabycia paliwa stwarzały pozory legalnego dysponowania przez oskarżonego w (...) Spółki (...) paliwami, które to faktury następnie były włączane do dokumentacji księgowej tejże Spółki i wykorzystywane w rozliczeniach z nabywcami tego paliwa, jak również z urzędem skarbowym, wprowadzając w błąd tych pierwszych co do rodzaju, jakości i wartości paliwa oraz co do tego, że od naliczonej ceny za sprzedawany towar uiszczono należny podatek akcyzowy oraz od towarów i usług, które w rzeczywistości nie zostały odprowadzone, a w przypadku pracowników urzędu skarbowego - co do okoliczności będących podstawą naliczania należności publicznoprawnych, doprowadzając finalnych nabywców paliwa do niekorzystnego rozporządzenia ich mieniem oraz przejęcia kosztem Skarbu Państwa należności z tytułu podatku akcyzowego oraz od towarów i usług – pozostaje w łączności przedmiotowej względem skazania w sprawie II K 535/07 Sądu Rejonowego w Pile, a tym samym spełnia przesłankę tożsamości przedmiotowej (...co do tego samego czynu...), o tyle nie mieszczą się w jej zakresie wyżej opisane czynności „prania brudnych pieniędzy”. Rozumowania tego nie podważa, co należy stanowczo podkreślić, uznanie ich za podjęte w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w treści uchylonego wyroku Sądu Okręgowego. Za rozstrzygający bowiem w tym zakresie należy uznać zakres prawomocnego skazania w sprawie Sądu Rejonowego w Pile, które wyznacza nie tylko ramy podmiotowo-czasowe stanu powagi rzeczy osądzonej, ale i przedmiotowe.

Bezspornym natomiast jest, że pierwotnie zapadły w niniejszej sprawie wyrok Sądu Okręgowego został uchylony na skutek uwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego, a więc na jego korzyść. Sam jednak fakt aktualnego skazania B. B. (1) za dwa odrębne czyny w miejsce jednego, nie uzasadnia tezy o pogorszeniu sytuacji prawnej tego oskarżonego w rozumieniu art. 443 k.p.k. - stwierdzenie powyższego wymaga wieloaspektowej oceny całokształtu dolegliwości wynikających z poprzedniego i obecnego skazania, o czym będzie mowa w dalszej części niniejszych wywodów.

W tym stanie rzeczy skazanie B. B. (1) odrębnie za przestępstwo prania brudnych pieniędzy i to za cały zarzucony czasookres (od 30 lipca 2004 r. do 31 maja 2006 r.) było w pełni dopuszczalne i prawidłowe. Fakt bowiem wyczerpania przez oskarżonego znamion typu czynu zabronionego spenalizowanego w art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. nie ulega wątpliwości.

Tytułem wstępu wskazać należy, iż strona przedmiotowa przestępstwa prania pieniędzy ujęta została niezwykle szeroko i polega na podejmowaniu – w stosunku do środków płatniczych, instrumentów finansowych, papierów wartościowych, wartości dewizowych, praw majątkowych lub innego mienia ruchomego lub nieruchomości, pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego – działań w postaci przyjmowania, przekazywania lub wywożenia ich za granicę albo pomagania do przenoszenia ich własności lub posiadania, albo na podejmowaniu innych czynności, które mogą udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku. Przedmiotem czynności wykonawczej są tzw. brudne pieniądze, czyli różne środki pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem przestępstwa. Określenie to obejmuje zarówno wszelkie środki majątkowe pochodzące bezpośrednio z przestępstwa, jak i kolejne etapy „prania” pieniędzy, kiedy to pochodzące z przestępstwa korzyści zamieniane są na inne dobra

majątkowe (zob. O. Górniok, Prawo..., s. 98; W. Wróbel (w:) A. Zoll (red.), Kodeks..., 2008, s. 662; A. Marek, Kodeks..., 2010, s. 642; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2010 r., II KK 226/09, LEX nr 590212; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2011 r., II KK 159/10, LEX nr 785651; podniesiona do rangi zasad prawnych uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2013 r., I KZP 19/13, OSNKW 2014, nr 1, poz. 1). Przez „czyn zabroniony, z którego pochodzą brudne pieniądze” należy rozumieć wyłącznie czyn wypełniający znamiona przestępstwa. Dla realizacji znamion przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. nie jest więc wystarczające ustalenie, że określone wartości majątkowe pochodzą z jakiegokolwiek czynności bezprawnej, czy też nieujawnionego lub nielegalnego źródła, a więc bez sprecyzowania, o jaki konkretnie typ przestępstwa chodzi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2011 r., III KK 28/11, Prok. i Pr.-wkl. 2012, nr 2, poz. 6). Ustawa przewiduje dwa kwalifikowane typy przestępstw określone w art. 299 § 5 i 6. Okolicznością kwalifikującą w przypadku przestępstw, o których mowa w art. 299 § 5, jest działanie przez sprawcę w porozumieniu z innymi osobami, co najmniej dwoma. W art. 299 § 6 znamieniem kwalifikującym jest osiągnięcie przez sprawcę znacznej korzyści majątkowej, a więc przekraczającej w chwili czynu kwotę 200.000 zł (art. 115 § 5 k.k.) (por. Aneta Michalska-Warias Komentarz LEX do art.299 Kodeksu karnego, stan prawny 2015.10.10).

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy za trafną należało uznać konstatację Sądu I instancji, że przyjmowanie przez oskarżonego B. środków finansowych na rachunki (...) Spółki (...) w łącznej wysokości 2.243.594 zł, tytułem zapłaty za sprzedaż paliw pochodzących z nieujawnionych źródeł, od których nie uiszczono należności publicznoprawnych, a następnie ich wypłacanie i przekazywanie – osobiście lub za pośrednictwem współdziałających z nim początkowo T. F. i S. M., a od 3 grudnia 2004 r. także M. G. (1) i M. G. (2) – po potrąceniu kosztów wytworzenia fikcyjnych faktur i opłacenia podatku od wartości dodanej faktycznym zbywcom paliwa, realizował czynności, które realnie mogły udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia i miejsca umieszczenia. Poprzez wskazane czynności oskarżony wszak ukrywał fakt zapłaty za zbywane faktycznie paliwo innym osobom - dostawcy paliwa pochodzącego z odbarwiania oleju opałowego tudzież z wymieszania różnych produktów ropopochodnych. Tym samym legalizował on pochodzenie tego paliwa, jak i środków pozyskiwanych z tytułu jego sprzedaży. Oczywistym było i to, że środki te pochodziły z tytułu przestępnego przejęcia świadczeń publicznoprawnych w postaci podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego, należnych Skarbowi Państwa właśnie z tytułu produkcji i obrotu paliwami płynnymi, a więc pochodzącymi z przestępstw, za które oskarżony został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Pile w sprawie II K 535/07 w punkcie 2. wyroku oraz zaskarżonym wyrokiem w punkcie 2. Oskarżony jest zatem sprawcą zarówno przestępstw bazowych, pierwotnych, jak i prania brudnych pieniędzy. Relacja między skazaniem za tzw. przestępstwo bazowe oraz za przestępstwo z art. 299 § 1 k.k. nie korzysta jednak z instytucji powagi rzeczy osądzonej ani nawet nie prowadzi do związania sądu orzekającego w tym drugim zakresie ustaleniami faktycznymi poczynionymi w każdym z tych postępowań. Różny jest bowiem przedmiot tych przestępstw i odmienny może być materiał dowodowy (por. postanowienie SN z 2015-08-26, V KK 20/15, OSP 2016/7/69, baza orzeczeń LEX).

Nie budziły również wątpliwości Sądu Apelacyjnego ustalenia faktyczne w części odnoszącej się do skazania oskarżonego B. B. (1) za przestępstwo przypisane mu w punkcie 2. zaskarżonego wyroku, a wypełniające znamiona występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 271 § 1 i 3 k.k., art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k., w zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. Wywody Sądu Okręgowego – tak co do oceny dowodów, ustaleń faktycznych, jak i ich subsumpcji, są w tej mierze wyczerpujące oraz prawidłowe i nie ma potrzeby ich powtarzać, tym bardziej, że nie były kwestionowane przez skarżącego, a i Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu.

Zasługiwał natomiast na uwzględnienie podniesiony przez autora apelacji zarzut wymierzenia oskarżonemu rażąco niewspółmiernie surowej kary – przy czym nie tylko w odniesieniu do kary orzeczonej za występki przypisany oskarżonemu w punkcie 2. wyroku.

Rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo SN (por. III KR 254/73, OSNPG 1974, nr 3-4, poz. 51 i

aprobate tego stanowiska: M. Cieślak, Z. Doda, Przegląd orzecznictwa, Pal. 1975, nr 3, s. 64; wyrok SN z 13.02.2003, WK 1/03, OSNKW 2003/323). Na gruncie cytowanego przepisu nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować. Zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić tylko wówczas, gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia jednak w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (por. wyrok SA w Łodzi z 12.07.2000r., II AKa 116/00, podobnie – wyrok SA w Krakowie z 19.12.2000r., II AKa 218/00, wyrok S.A. we Wrocławiu z 30.05.2003r., II AKa 163/03, OSA 2003/11/113).

Za czyn kwalifikowany z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 271 § 1 i 3 k.k., art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k., w zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. Sąd I instancji dysponował zasadniczo sankcją od 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności do lat 10. Wymierzono oskarżonemu karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, mogąc ją podwyższyć na podstawie art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. do 15 lat pozbawienia wolności. Ponieważ czyn został popełniony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, Sąd mógł orzec, obok kary pozbawienia wolności, karę grzywny w liczbie od 10 do 360 stawek dziennych grzywny (biorąc pod uwagę brzmienie art. 33 § 1 k.k. z chwili czynu, jako korzystniejsze dla oskarżonego) w kwocie od 10 do 2.000 zł. Wymierzono oskarżonemu 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych. Sąd mógł także orzec, za przestępstwo popełnione w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej, środek karny w postaci zakazu prowadzenia takiej działalności na okres od roku do lat 10 lat (biorąc pod uwagę brzmienie art. 43 § 1 k.k. z chwili czynu, jako korzystniejsze dla oskarżonego). Orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na handlu paliwami na okres 3 lat. Sąd zobligowany był także orzec w trybie art. 45 § 1 k.k. przepadek korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa lub jej równowartości, którą orzekł w tej ostatniej formie w wysokości 979.009,74 zł.

Za czyn kwalifikowany z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. Sąd I instancji dysponował sankcją od roku do 10 lat pozbawienia wolności oraz grzywny od 10 do 360 stawek dziennych grzywny (biorąc pod uwagę brzmienie art. 33 § 1 k.k. z chwili czynu, jako korzystniejsze dla oskarżonego) w kwocie od 10 do 2.000 zł. Wymierzono oskarżonemu karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 200 stawek dziennych w kwocie po 50 zł każda. Sąd zobligowany był także orzec w trybie art. 299 § 7 k.k. przepadek korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa lub jej równowartości, którą orzekł w tej ostatniej formie w wysokości 2.243.594 zł.

Kary łączne Sąd I instancji wymierzył na zasadzie konsumpcji w wymiarze 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 200 stawek dziennych w kwocie po 50 zł każda, mogąc je teoretycznie wymierzyć w granicach od 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności do 4 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, a w przypadku grzywny w granicach od 200 do 400 stawek dziennych, w kwocie po 50 zł każda stawka.

Suma dolegliwości wynikających z tego skazania nie powinna jednak przekraczać tych wynikających z pierwotnego skazania, zgodnie z treścią art. 443 k.p.k. Te ostatnie sprowadzały się do kary 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, grzywny w liczbie 200 stawek dziennych w kwocie po 100 zł każda stawka, przepadek korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 2.218.511,59 zł oraz środka karnego zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z handlem paliwami na okres 3 lat.

Tak ukształtowane w obecnym postępowaniu kary w ocenie Sądu Apelacyjnego - tak jednostkowe, jak i łączne - jawią się jako rażąco surowe. Z kolei orzeczenia o przepadku zostały wymierzone niezgodnie z zasadami ich wymiaru, a nadto z naruszeniem pośredniego zakazu reformationis in peius.

Dyrektywy sądowego wymiaru kary zawiera art. 53 § 1 i 2 k.k., który stanowi, że sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej

społeczeństwa. Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Sąd I instancji orzekając po raz wtóry w przekazanym mu do ponownego rozpoznania zakresie nie uwzględnił przede wszystkim w należyтым stopniu wyników obecnego postępowania, tj. mniejszego stopnia społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu B. z tytułu stanu powagi rzeczy osądzonej, wynikającej ze skazania ww. w sprawie II K 535/07 Sądu Rejonowego w Pile. W konsekwencji tego okres sprawczego zachowania oskarżonego, w przypadku czynu przypisanego mu w punkcie 2. zaskarżonego wyroku, został zredukowany z 22 do 5 miesięcy, co wprost przełożyło się także na wysokość szkody wyrządzonej Skarbowi Państwa, która z kwoty 2.903.100,50 zł została sprowadzona do sumy 979.009,74 zł. Wprawdzie zachowanie wyczerpujące znamiona występku z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. zostało wyodrębnione jako osobny czyn popełniony w całym inkryminowanym czasokresie 22 miesięcy, jednakże nie zawiera ono w sobie kumulatywnej kwalifikacji prawnej ani innych okoliczności podnoszących stopień winy i społecznej szkodliwości czynu, jak działanie w warunkach czynu ciągłego, czy art. 65 § 1 k.k. (vide punkt 3. zaskarżonego wyroku). Okoliczności te były na tyle wazące, iż uzasadniały obniżenie wymierzonych oskarżonemu kar pozbawienia wolności i grzywny:

- do 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 150 stawek dziennych - w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 2. zaskarżonego wyroku,

- do 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 180 stawek dziennych - w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 3. zaskarżonego wyroku.

Mając zaś na uwadze treść art. 33 § 3 k.k., w tym okoliczność, że oskarżony jest emerytem, pobierającym z tego tytułu, wedle ustalań Sądu orzekanego, świadczenie pieniężne w wysokości 1.160 zł miesięcznie, jak również to, że jego sytuacja materialna nie ulegała zmianie od czasu ostatniego rozpatrywania sprawy tego oskarżonego w instancji odwoławczej, gdzie Sąd Apelacyjny, orzekając w sprawie II AKa 137/14 co do pozostałych czynów B. B. (1), ustalił wysokość stawki dziennej wymierzonych za nie kary grzywny na kwotę 35 zł, należało obniżyć wysokość stawek dziennych kar grzywny za przypisane oskarżonemu w niniejszym postępowaniu czyny do analogicznej wysokości 35 zł (vide: punkt II. podpunkt a) i punkt III. podpunkt a) wyroku).

Ponieważ Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonemu kary łączne na zasadzie konsumpcji, z uwagi na znaczne związki przedmiotowe pomiędzy obu czynami, identyczną zasadę zastosował Sąd Odwoławczy, sprowadzając kary łączne do najsurowszej z orzeczonych kar jednostkowych, to jest do kary 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 180 stawek dziennych w kwocie po 35 zł każda (vide: punkt IV. podpunkt a) wyroku).

Jednocześnie Sąd odwoławczy uzupełnił podstawę skazania i wymiaru kary (także łącznej) oraz orzeczenia o środku karnym, za przypisane oskarżonemu przestępstwa w punktach 2. i 3. zaskarżonego wyroku o art. 4 § 1 k.k., przyjmując jako korzystniejsze dla oskarżonego brzmienie ustawy obowiązujące w chwili czynów, mając na względzie górne granice ich wymiaru, co zresztą prawidłowo ustalił Sąd orzekający, a czemu nie dał jednak wyrazu w części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (vide: punkt II. podpunkt c), punkt III. podpunkt c), punkt IV. podpunkt b) wyroku). Brak było przy tym podstaw do zastosowania wobec oskarżonego instytucji warunkowego zwieszenia wykonania orzeczonej łącznie kary pozbawienia wolności, na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym w chwili czynów), a to z tego powodu, że w stosunku do B. B. (1), z uwagi na dotychczasową karalność za przestępstwa podobne, brak jest podstaw do wysnucia pozytywnej prognozy kryminologicznej. Poza tym w sprawie tej nie występuje wyjątkowy wypadek, do tego uzasadniony szczególnymi okolicznościami, pozwalający na odstępstwo od zakazu zawieszania wykonania kary w stosunku do sprawcy odpowiadającego w warunkach art. 65 § 1 k.k., czyli tak jak w warunkach art. 64 § 2 k.k. (vide: art. 69 § 3 k.k.)

Korekty wymagały także orzeczenia o przypadkach korzyści majątkowych uzyskanych przez oskarżonego z tytułu przestępstw przypisanych mu w punktach 2. i 3. zaskarżonego wyroku, tak z punktu widzenia treści art. 443 k.p.k., jak i ukształtowanych w orzecznictwie zasad ich wymiaru.

Zastrzeżenie budziło już samo orzeczenie tych przypadków w łącznej wysokości 3.222.603,74 zł (979.009,74 zł + 2.243.594 zł), podczas gdy poprzednie orzeczenie o przypadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa zarzuconego oskarżonemu w punkcie XI., zawarte w uchylonym wyroku, obejmowało tym przypadkiem kwotę 2.218.511,59 zł, co wprost prowadziło do naruszenia tzw. pośredniego zakazu reformationis in peius. Poprzednie orzeczenie w tym zakresie zostało bowiem uchylone na skutek uwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego B., co oznacza, że w postępowaniu ponownym nie może dojść do pogorszenia sytuacji oskarżonego, również w analizowanym obecnie zakresie.

Odwołując się w tym miejscu do teoretycznych wywodów poczynionych w omówieniu apelacji obrońcy oskarżonego G., zauważyć należy, iż Sąd Okręgowy zasadniczo poczynił prawidłowe ustalenia co do wielkość kwot równowartości korzyści majątkowych uzyskanych z przypisanych B. B. (1) przestępstw, jednakże orzekając ich przypadek względem oskarżonego nie uwzględnił tego, że korzyści te zostały wypracowane wraz z innymi współdziałającymi, a co za tym idzie, obciążenie przypadkiem ich równowartości w całości oskarżonego było niesłuszne i sprzeczne z zasadami orzekania tego rodzaju środków karnych.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do przypadku orzeczonego na podstawie art. 45 § 1 k.k. (punkt 4. zaskarżonego wyroku), stwierdzić należy, iż w pełni zasadnie Sąd Okręgowy ustalił wysokość objętej przypadkiem równowartości korzyści majątkowej, uzyskanej z przestępstwa przypisanego oskarżonemu w punkcie 2. zaskarżonego wyroku, na poziomie przestępnie przejętych kosztem Skarbu Państwa należności publicznoprawnych w postaci podatków akcyzowego oraz od towarów i usług, należnych z tytułu nielegalnej produkcji i nielegalnego obrotu paliwami płynnymi, czyli w wysokości 979.009,79 zł. Sama wielkość tej szkody nie budziła wątpliwości - wynikała ona z kwot podatku VAT wskazanego w wystawionych przez oskarżonego w imieniu Spółki (...) fakturach sprzedaży oleju napędowego oraz z przeliczenia łącznej ilości zbytego paliwa podmiotom innym niż (...) (ustalanej również w oparciu o treść faktur na 628.223 litrów) i najniższej z obowiązujących w czasie czynu stawek akcyzy z tytułu produkcji oleju napędowego (1.003zł/1000litrów). Okoliczność ta nie była też kwestionowana przez skarżącego.

W tym przypadku bowiem oskarżony nie ograniczał swojej działalności do wystawiania „pustych” faktur, ale faktycznie zbywał w (...) Spółki (...) paliwa z nieujawnionych źródeł, a w związku z tym, wielkość odniesionej przez niego korzyści majątkowej nie podlegała pomniejszeniu ani o koszty nabycia tego paliwa, ani wytworzenia poświadczających nieprawdę faktur VAT, czy uiszczenia podatku od wartości dodanej wynikającej z owych faktur, o czym była mowa szczegółowo powyżej w omówieniu apelacji obrońcy M. G. (2). Błędem jednak Sądu orzekającego było orzeczenie przypadku tak ustalonej równowartości korzyści majątkowej w całości względem oskarżonego. Z prawidłowych ustaleń Sądu meriti wynika wszak, że korzyść ta została wypracowana nie tylko przez oskarżonego, ale i pozostałych współdziałających, to jest najpierw T. F. i S. M., a od 3 grudnia 2004 r. nadto M. G. (1) i R. G.. Z wyżej wymienionymi oskarżony działał w warunkach współsprawstwa, aczkolwiek z osobna, tzn. oddzielnie z dwoma pierwszymi oraz oddzielnie z tymi ostatnimi, spośród których każda grupa dysponowała paliwami z nieujawnionych źródeł, które były zbywane w (...) Spółki (...) w okresie od 30 lipca do 31 grudnia 2004 r., co dokumentowano poświadczającymi nieprawdę fakturami sprzedaży, które były przekazywane finalnym nabywcom i uwzględniane w rozliczeniach podatkowych ze Skarbem Państwa. Ponieważ zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na poczynienie szczegółowych ustaleń co do tego w jakich częściach przypadła poszczególnym współdziałającym wspólnie wypracowana korzyść majątkowa, uprawnionym było orzeczenie przypadku jej równowartości w częściach równych, zgodnie z utrwalonym w tej mierze dorobkiem judykatury, szeroko przywołanym w punkcie I. mniejszych wywodów. Zresztą taką samą zasadę przyjęto w odniesieniu do współdziałających – G. i G., oczywiście co do dłuższego czasookresu (vide: punkt 1. podpunkt e) zaskarżonego wyroku; sprawy M. i F. wyłączono do odrębnych postępowań).

Okoliczność ta uzasadniała więc zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie - w miejsce orzeczonego wobec oskarżonego B. B. (1) środka karnego w postaci przypadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z

przestępstwa przypisanego mu w punkcie 2. w całości – przypadku równowartości tej korzyści w 1/3 części, tj. w kwocie 326.336,58 zł. (vide: punkt II. podpunkt b) wyroku).

Identyczny błąd popełnił Sąd Okręgowy, orzekając o przypadku równowartości korzyści majątkowej w trybie art. 299 § 7 k.k., a więc z przestępstwa prania brudnych pieniędzy. Sąd Okręgowy zasądził bowiem względem oskarżonego przypadek równowartości tej korzyści majątkowej w całości, podczas gdy ustalił, że oskarżony dopuszczając się tego występku działał wspólnie i w porozumieniu z jednej strony z T. F. i S. M., a z drugiej (od 3 grudnia 2004 r.) z M. G. (1) i R. G., a więc w takiej samej konfiguracji osobowej, jak w przypadku przestępstwa przypisanego oskarżanemu w punkcie 2. zaskarżonego wyroku. Wyżej wymienieni współdziałający polecali wszak finalnym nabywcom paliwa zbywanego w (...) Spółki (...) dokonywać płatności na rachunki Spółki (...), a następnie po ich wypłacie przez oskarżonego - z potrąceniem zysku - pośredniczyli w ich dalszym przekazywaniu nieustalonym osobom, które były faktycznymi dostawcami tego paliwa. Wobec braku możliwości ustalenia w jakich częściach korzyść majątkową uzyskana z tego przestępstwa przypadła poszczególnym współdziałającym, zasadnym i celowym było orzeczenie jej przypadku w częściach równych pomiędzy wszystkich współdziałających, a więc analogicznie jak w wyżej omówionym przypadku. Brak jest bowiem podstaw do czynienia różnic pomiędzy zasadami orzekania przypadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstw w oparciu o treści art. 45 § 1 k.k. oraz art. 299 § 7 k.k. Powstaje oczywiście pytanie, czy można mówić o uzyskaniu korzyści majątkowej z popełnienia czynu określonego w art. 299 § 1 w przypadku, gdy dopuszcza się go sprawca przestępstwa pierwotnego, czyli tak jak w okolicznościach analizowanej sprawy. Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 9 października 2014 r., II AKa 204/14 (Biul. SAKa 2014, nr 4, poz. 5) wskazał: „ Korzyścią osiągniętą z przestępstwa jest cała kwota będąca przedmiotem przelewów bankowych dokonywanych przez oskarżonych. Cała bowiem struktura sporządzania fikcyjnych faktur, na podstawie których dokonywano przepływu środków finansowych pomiędzy firmą X a firmami Y i Z miała na celu, nadanie pozorów legalności fikcyjnym transakcjom, a przede wszystkim, aby ukryć przestępcze pochodzenie środków finansowych, które w ten sposób miały zostać «zalegalizowane». W tej sytuacji cała kwota będąca przedmiotem tych przelewów, była zarazem przedmiotem przestępstwa z art. 299 § 1 i 5 k.k. przypisanego tym oskarżonym, a jednocześnie stanowiła korzyść osiągniętą z tego przestępstwa, czego nie można utożsamiać tylko z dochodem (zyskiem)". Pogląd ten w realiach rozpatrywanego przypadku należy podzielić. Już tylko zestawienie wielkości samych korzyści wypracowanych w ramach przypisanych oskarżonemu przestępstw bazowych (w punkcie 2. zaskarżonego wyroku oraz w punkcie 2. rzeczonego wyżej wyroku Sądu Rejonowego w Pile – razem 979.009,74 zł) z wysokością korzyści pochodzących z przestępstwa prania brudnych pieniędzy (2.243.594 zł) potwierdza tezę, iż korzyść z tego ostatniego przewyższała tę pierwszą i choćby z tego względu nie mogła być uznana za tożsamą z tą pierwszą. Ponadto bezspornie ustalono w niniejszym postępowaniu, że jedynie część środków pieniężnych pochodzących ze sprzedaży przez oskarżonego paliw z nieujawnionych źródeł ostatecznym nabywcom trafiała na rachunki (...) Spółki (...).

Trafnym podsumowaniem powyższych rozważań jest postanowienie Sądu Najwyższego z 2015-08-26 , V KK 20/15 (OSP 2016/7/69), w którym stwierdzono nie ma normatywnych podstaw do wyeliminowania możliwości odrębnego orzekania na podstawie art. 299 § 7 k.k. przypadku przedmiotów, korzyści lub ich równowartości wobec sprawców tzw. przestępstwa bazowego, jeżeli się udowodni, że rozmiary tej korzyści były większe niż korzyść ustalona w toku postępowania o czyn jednostkowy, a jej przyrost - przynajmniej w jakiejś części - został uzyskany przy wykorzystaniu środków pochodzących z popełnienia czynu zabronionego, to istnienie przesłanki do niezależnego stosowania dyrektywy zawartej w przepisie art. 299 § 7 k.k. nie może budzić wątpliwości.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 3. w ten sposób, iż w miejsce orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci przypadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w całości orzekł przypadek równowartości tej korzyści w 1/3 części, tj. w kwocie 747.864,67zł (vide: punkt III podpunkt b) wyroku).

Tak ukształtowane kary i środki karne w ocenie Sądu Apelacyjnego są adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów, nadto w pełni odzwierciedlają okoliczności łagodzące i obciążające,

jakie zostały prawidłowo ustalone przez Sąd orzekający. W należyтым stopniu uwzględniają także cele zapobiegawcze i wychowawcze kary.

Kontrola instancyjna pozostałych rozstrzygnięć zawartych w wyroku doprowadziła do wniosku o ich prawidłowości. Nie były one zresztą kwestionowane przez żadnego ze skarżących.

Z uwagi na całokształt wskazanej wyżej argumentacji, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok w wyżej opisany sposób (punkty I. – IV.), utrzymując go w mocy w pozostałym zakresie (punkt V.).

O kosztach sądowych w postępowaniu odwoławczym Sąd Apelacyjny orzekł w punktach VI. i VII.

I tak o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonym M. G. (2) i B. B. (1) w postępowaniu odwoławczym przez adwokatów A. R. i K. M. Sąd orzekł w punkcie VI. wyroku, zasadzając z tego tytułu od Skarbu Państwa na rzecz obrońców kwoty po 738 zł (w tym 23 % VAT), na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. i § 4 ust. 1, 3 oraz § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2015.1801). Wysokość tego wynagrodzenia Sąd określił standardowo - na poziomie połowy opłaty maksymalnej, mając na uwadze nakład pracy obrońców w postępowaniu odwoławczym, w tym czas poświęcony na przygotowanie się do sprawy. W świetle przywołanych okoliczności nie sposób uznać by nakład pracy obrońców był ponadprzeciętny.

Apelacje wniesione przez obrońców oskarżonych jedynie w części okazały się celowe, jednakże biorąc pod uwagę ustaloną w toku postępowania sytuację materialną oskarżonych, w tym wielkość ich obciążeń fiskalnych, Sąd Apelacyjny postanowił, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r., Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) w zw. z art. 634 k.p.k., zwolnić M. G. (2) i B. B. (1) od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa przypadających na nich kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od opłaty za II instancję, a w przypadku B. B. (1) od jednej opłaty za obie instancje, uznając że obciążenie ich tymi kosztami byłyby dlań zbyt uciążliwe. Nadto, zważywszy na rozpoznanie sprawy M. G. (1) z urzędu, na zasadzie słuszności (art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k.), kosztami postępowania odwoławczego w zakresie dotyczącym tego oskarżonego należało obciążyć Skarb Państwa (punkt VII. wyroku).

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w sentencji.

Izabela Pospieska Mariusz Tomaszewski Maciej Świergosz